

פרשת

שמיני

תשפ"ג

שמיני אזכרה

305

משיעוריו השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

אחרונה

מצורף:

יחד איתנו

גיליון ענק מלווה בגלירת תמונות מרהיבות מארועי השבוע

שיעורי השבוע

תוכן

מאמרים

- 3 מאמר א — פְּרַשְׁת שְׁמִינִי
- 4 מאמר ב — סוּד נֶדֶב וְאַבִּיהוּא
- 4 מאמר ג — סוּד נֶדֶב וְאַבִּיהוּא, סוּד מֵתֵן תּוֹרָה
- 7 מאמר ה — סוּד "אֲשֶׁר לֹא כִדַּת"
- 10 מאמר ו — תְּפִלָּה

תפילות

- 11 תְּפִלָּה א — יְאֲרָצִיט ר' שְׁמוּאֵל שְׁפִירָא
- 11 תְּפִלָּה ב — חֲרָדָל וְדְבוּרִים

שיעורים

- 12 שְׁעוֹר שְׁנִמְסֵר בְּמַעֲמַד 'הַקְּבֵלָת פְּנֵי רַבּוֹ' — לִיל שְׁנֵי ד' דְּחוּה"מ פְּסַח 12

מזרינו הרב השבוע אור ליום ג' ערב שביעי של פסח בכותל המערבי עם אנשי שלומינו

נכתב ונערך על ידי

שעל ידי

***9148**
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרעננות שלא היו מעולם

דעם רעבינס' ליין: The Rebbe's line
ארה"ב: 18.456.400007 || אירופה: 4433.03900.474

ארץ ישראל: 02.800.8.800 || אוקראינה: 9.4710.5602 (38)

התמנות באדיבות:

שוננו בנים
- נס"ל -

אחרי הצדיק
אלן ליין

בהסעות
הקליניקה
מרכז רפואי למהדרין

ד'ררז

קליניקה מקצועית למהדרין

השיעורים באדיבות קו בית המדרש של מזרינו הרב שליט"א
02-5825820

מֵאמָרִים

מֵאמָר א — פְּרַשְׁת שְׁמוֹת

מישאל ואליצפן בני עזיאל, שהם זכו למדרגת "אליצפן" — שהכל סוד, כמו סתור בן מיכאל אב שבט אשר, שהיה מן המרגלים, והיה צריך על ידי עבודת הסתר שלו להמשיך את אורות האין-סוף לארץ ישראל, ולהעלות אותה מיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, שזו היתה כל מטרת נדב ואביהוא; להעלות את כל עם ישראל שזכו בכך לעולם היצירה, להעלותם לבריאה ואצילות, על ידי הקמת הזכה שיש שם י"א סממנים להכניע י"א אלופי עשו.

שזוה סוד שרח 508 בת 402 אשר 501 = 1411, שבאה מאשר, ורק היא שנוכנסה עם גופה לגן-עדן, רק היא יכולה לקים את הפסוק "ונהפוך הוא אשר 501 ושלטו 355 היהודים 80 המה 50 בשונאיהם" 414, י"א 11 = 1411 אלופים.

כי רק שבט אשר, שנאמר אצלו "ברזל ונחשת מנעלך", רק הוא יכול להכניע את כל הרשעים וכל י"א אלופי עשו. ולכן, הנשיא המרגל שלו נקרא "סתור בן מיכאל", כי רק שבט אשר זכה שכל מעשיו הם בתכלית ההסתר.

והמלאך מיכאל רגל עליו כל תקופת השופטים ובית ראשון, ורק מבנותיו לקחו הפהנים, ובפרט הפהנים הגדולים וכל מלכי בית דוד רק נשאו נשים משבט אשר. ולכן אמרה לאה: "באשרי כי אשרוני בנות".

וכל זה רצו נדב ואביהוא להגיע מיד אחרי שייצאו ממצרים, שאז פסקה זהמתן והיו ראויים לתחית המתים ולכל המדרגות שבעולם, ולהכלל באצילות.

מאמר ב — סוד נדב ואביהוא

נדב ואביהוא רצו לכבול את עולם העגולים, ורק להשאיר את קו הישר, ודרךו להמשיך לעולם את אור האין סוף, וככה להחזיר לעם ישראל את מדרגתם שהיה להם לפני חטא העגל במתן תורה שאז פסקה זהמתן, וכלם זכו גברים ונשים לתחית המתים, ומכלם התבטלה זהמת הנחש, ועלו כלם — גברים ונשים וטף — למדרגת אדם הראשון לפני החטא.

וכל זה רצו נדב ואביהוא להביא את עם ישראל למדרגה של זכים כמו לפני החטא. אם כן, למה נדב ואביהוא נענשו? אלא, כל חטאם היה שעשו הכל בלי לשול רשות מהצדיק - משה רבנו, ונכנסו בלי לנטל רשות ממושה רבנו.

ושאול חזר על הטעות שלהם, וחזר על הטעות שלהם לעשות העולה בלי מושה, שזה החטא הכי גדול, ולכן נשרפו לא עלינו.

וגם, לא היה להם בטול זה לזה, וכל אחד לקח מחמתו וכף לבדו מפלי להתיעז עם אחיו, ולכן נשרפו.

מאמר ג — סוד נדב ואביהוא, סוד מתן תורה

כל העולם בלו עומד על סנפיר אחד של הלוינות, ושהלויותן מכניס את ראשו לגן-עדן כדי שלא ימותו בני תמותה מריחו [בבא בתרא עה.].

ואמר רבה בר בר חנה: זימנא תדא הוה אזלינן בספינתא, וסגאי ספינתא בין שייצא לשיצא דכורא תלתא יומי ותלתא לילותא, איהו בזקיפא ואנן בשיפולי, וכי תימא לא מסגיא ספינתא טובא — כי אתא רב דימי אמר:

כמיחם קמקומא דמיא, מסגיא שתין פרסי ושאר פרא גירא וקדמה ליה.
 [ו]אמר רב אשי: ההוא גילדנא — ראשי תבות א'תה ג'בור ל'עולם א'דנ-
 י, ד'ימא. סוד שם אנל"א, שאתו קים יהודה את דברי יעקב אביו "ידך
 בערף איביך", וככה נצח יהודה את כל אויבי ה'.

ודוד כבש עד הפרת והחדקל, סוד "תרי שיצי", ורצה לכבש עד רומא,
 ואמר (תהלים קח, יא): "מי יבלני עיר מבצר [= רומא] מי נחני עד אדום"
 [= אטליא של יון], שעל זה אמר יצחק "משמני הארץ יהיה מושבך ומטל
 השמים מעל". ואז ה' ענה לדוד: יודע אני דוד שידך חרוצות, ואתה יכול
 לכבש את כל העולם, אבל עדין לא הגיע השעה, רק בו' צ"ג, שאז נזכה
 לג' ראשונות שהם כתר חכמה בינה, ולאות צ — לגלוי הצדיק, שבכחו
 יתקים "ידבר עמים תחתינו ולאמים תחת רגלינו, יבחר לנו את נחלתנו את
 גאון יעקב אשר אהב סלה, עלה אלהים בתרועה ה' בקול שופר, זמרו
 אלהים זמרו זמרו למלכנו זמרו" — ד' פעמים, כנגד ד' עולמות; עשייה
 יצירה בריאה אצילות.

כי בכל עולם ועולם ישנו לויתו, שעל סנפיר אחד שלו עומד כל העולם
 בלו, השמש והכוכבים לאין מספר, ויש לו רק שני סנפירין.

ואז יתקים בשנת ו' צ"ג: "כל העמים תקעו כף הרעו לאלהים בקול רנה,
 כי ה' עליון נורא מלך גדול על כל הארץ, ידבר עמים תחתינו ולאמים תחת
 רגלינו".

וכל זה רצו נדב ואביהוא לקים ולעשות על ידי שיקמירו קמרת שיש בה
 י"א סמנים ויכניסו אותה לקדש קדשים, ואז ירעדו וישרפו את כל הגוים,
 כמו שכתוב "אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד" [= 274], על
 ידי חבור רחל ולאח [= 274], שרק נדב ואביהוא ידעו כיצד לחברם וכיצד
 להכניס את עקבי לאה בכתר רחל, ואז הסליא של לאה תהפך לכתר של
 רחל, ואז ישמעו מחדש את עשרת הדברות שגשמעו בהר-סיני.

אָבֵל, "אָדָם בִּיקָר בַּל יִלִּין נִמְשָׁל בְּבַהֲמוֹת נִדְמוּ, וְזֶה דְרָכָם כִּסֵּל לָמוּ
וְאַחֲרֵיהֶם בְּפִיהֶם יִרְצוּ סֵלָה, כִּצְאֵן לְשֹׂאֵל שֶׁתּוֹ מָוֶת יִרְעֵם וַיִּרְדּוּ בָּם יִשְׂרָאֵל
... [תהלים מט]."

כִּי נָדָב וְאָבִיהוּא יִרְצוּ לְהִשְׁמִיעַ לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל מִחֲדָשׁ אֶת כָּל עֲשֻׁרֵת
הַדְּבָרוֹת; "אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים"
אֲשֶׁר זֶה בְּגִימָטְרִיא 2495, הַגִּימָטְרִיא שֶׁל שִׁבְעַת הַרְוּעִים וְאַרְבַּעַת הָאִמְהוֹת
[אֲבִרָהִם יִצְחָק יַעֲקֹב מֹשֶׁה אֶהְרֹן יוֹסֵף דָּוִד, שָׁרָה רַבֵּקָה רַחֵל לֵאָה], שָׂרָק
בְּזִכְוֹתָם אֶפְשָׁר לְשַׁמַּע מִחֲדָשׁ אֶת כָּל עֲשֻׁרֵת הַדְּבָרוֹת בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים,
בְּכָרְקִים וּלְפִידֵי אֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁדְּבוּרָה הַנְּבִיאָה שָׂרָה פִּעְמִים "אֲנֹכִי" עַל הַר
תְּבוֹר, וְעַל יְדֵי זֶה הִשְׁמִיעָה לָהֶם פִּעְמִים מִחֲדָשׁ אֶת כָּל עֲשֻׁרֵת הַדְּבָרוֹת.

אָבֵל, כִּיִּן שְׂבָרָק לֹא רָצָה לְלַכֵּת מִיַּד בְּרִנֵּעַ שְׂאֵמְרָה לֹא לְהִלָּחֵם בְּסִיסְרָא,
וְהִסָּם וְעָשָׂה תְּנָאִים, אֵמְרָה לֹא דְבוּרָה [שְׁפָטִים ד, ט]: "אָפֶס" — כְּלוֹמַר:
אֵתָהּ בְּעֵצֶם אָפֶס, וְ"לֹא תִהְיֶה תִפְאָרְתְּךָ עַל הַדְּרָךְ".

"כִּי לִי כָל חֵיתוֹ יַעַר בְּהִמּוֹת בְּהַרְרֵי אֶלְף, יִדְעִיתִי כָּל עוֹף הָרִים וְזִוּוֹ שְׂדֵי עַמְדִי,
אִם אֶרְעֵב לֹא אִמַר לָךְ כִּי לִי תִבֵּל וּמְלֵאָה" [תהלים ג].

כִּי דְבוּרָה רְצָתָה לְהִרְאוֹת לְעוֹלָם אֶת זִוּוֹ שְׂדֵי, שְׁעוֹמֵד עַד קְרוֹסוֹלִיו בְּמִים
[בְּבֹא בְתָרָא עַד:], וְלְהִרְאוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל בְּהִמּוֹת בְּהַרְרֵי אֶלְף, שֶׁהוּא יוֹתֵר
גְּדוֹל מִכָּל כַּדּוּר הָאָרֶץ, וְרוֹבֵץ עַל אֶלְף הָרִים, וְעָלְיוֹ נֹאמֵר "מִצְמִיחַ חֲצִיר
לְבַהֲמָה" — שֶׁה' מְגַדֵּל בְּשִׁבְלוֹ כָּל שְׁעָה וְשְׁעָה חֲצִיר בְּאֶלְף הָרִים, וְהוּא
בוֹלֵעַ הַכֹּל בְּשִׁנְיָה אַחַת.

כִּי "אֶלְף הָרִים", בְּסוֹד "הָאֶלְף לָךְ שְׁלֹמָה", גִּימָטְרִיא עַג מְלֶךְ הַבְּשָׁן וְסִיחֹן
מְלֶךְ הָאֱמֹרִי [= אֶלְף], שֶׁהַכְּנִיעַם מֹשֶׁה. וְהֵם בָּאִים בְּכָל דּוֹר וְדוֹר מִחֲדָשׁ,
וְצִרְיָה אֶת הַמְּלֶךְ שְׁלֹמָה שִׁיבְנָה לָנוּ אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וַיְכַנְּעֵם.

וְעַל זֶה אָמְרָה הַשְׂכִּינָה לְשִׁלְמוֹה: "הָאֵלֶף לָךְ שְׁלֹמֹה", וְאִזּוּ יִתְקוּם "הִיטִיבָה בְרִצּוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תְּבַנֶּה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם, אִז תַּחֲפִיץ וּבְחִי צֶדֶק עוֹלָה וְכִלִּיל אִז יַעֲלוּ עַל מִזְבִּיחֶךָ פְּרִים".

וְזֶה מֵה שְׂאוֹמֵר רַבִּי עֲקִיבָא בְּאוֹתִיּוֹת רַבִּי עֲקִיבָא [אוֹת ב']: שֶׁכָּל זֶה יִקְרָה בּוֹ 'צ"ג שֶׁל הָאֵלֶף הַשְּׂבִיעִי, שְׂאִז בְּלָם יִפְרֹדוּ בְּצַדִּיק הָאֲמַת וְיִזְכּוּ לְג' רֵאשׁוֹנוֹת.

מֵאֲמֵר ה' — סוּד 'אֲשֶׁר לֹא כִדַּת'

"וּבְהַגִּיעַ תֵּר נַעֲרָה וְנַעֲרָה" — שֶׁכָּל הַנְּעָרוֹת לִפְנֵי כְּנִיסַתָּן לְבַיִת אַחְשֵׁרוֹשׁ הָיוּ מְלֹאוֹת דִּינִים וְתַאֲוֹת נוֹרְאוֹת, חוּץ מֵאֶסְתֵּר הַמְּלֻכָה שֶׁהִיא הֵיחָד בְּסוּד "שׁוֹשַׁנֵּת יַעֲקֹב" — שׁוֹשַׁנָּה עֲלָאָה, מְלֻכּוֹת דְּאֲצִילוֹת. שְׁזַכָּתָה לְהַמְשִׁיךְ הַלְבָן שֶׁבְּעוֹלָם.

"וּבִיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי" — שֶׁהוּא הֵיחָד לַיַּל הַסֶּפֶדֶר הָרֵאשׁוֹן, אִז "לְכַשֶּׁה אֶסְתֵּר מְלֻכּוֹת" — הֵם בְּגֵדֵי וּלְבוּשֵׁי מְלֻכּוֹת דְּאֲצִילוֹת. וְאִז, בְּשֶׂרָאָה אַחְשֵׁרוֹשׁ אֶת כָּל זֶה־רָה וְשֶׁהַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה עָלֶיהָ, הַתְּעַלֶּף, וּבֵא מִלְאָךְ וְהַחֲזִיר לוֹ אֶת גִּשְׁמָתוֹ.

וְאִזּוּ הוּא רָאָה בִּיצֵד הַשְּׂרָבִיט קֶפֶץ 200 אֲמָה, אֲבָל אַחְשֵׁרוֹשׁ הֵיחָד לְטָאִי בְּשֶׂרָשׁוֹ, וְאִמֵּר שְׂאִינוּ מִתְּפַעַל מְנַסִּים וְחַק זֶה חַק וְיִקוּב הַדִּין אֶת הַהֵר. וּמִיַּד צָוָה עַל מְשָׁרְתָיו לְתַלוֹת אֶת אֶסְתֵּר עַל שְׂעֵבְרָה עַל צוּוֵי הַמְּלָךְ וְעֵשְׂתָה מַעֲשֵׂה אֲשֶׁר לֹא כִדַּת.

כִּי בְּמַצָּחָה שֶׁל אֶסְתֵּר הֵאִירוּ כָּל ב' ב' אוֹתִיּוֹת הָא"ב, בְּמִיחָד הָיוּ זוֹהֲרוֹת הָאוֹתִיּוֹת ב' ד' ת' שְׁמִסְפָּרָם 424, גִּימַטְרִיא מְשִׁיחַ 358 בֵּין 52 דְּוֹד 14 = 424.

ולכן, אחשורוש קרא בתלית ושתי לחכמים יודעי העתים — שיודעים לעבר שנים ולקבע חדשים, ומה ענין יודעים לעבר שנים ולקבע חדשים לתלית ושתי? אלא, אנחנו אומרים בסוף התגדה: 'משתפר בכלי קדש נהרג בו בליילה, וזה מפרש את מיתת בלשאצר, שנהרג בליל הסדר הראשון, אחרי ששטה אלפא חמרא — שזה אלף כדי יין, וכמוכן שאז כבר בלשאצר היה בגלופין, וזו הסבה שלא שלט בעצמו ויצא מחוץ לפלמין, וכשרצה לחזור כבר לא היה יכול לחזור באותו פתח שיצא, ונאלץ לסובב את כל הפלמין ולהכנס דרך השער הראשי של הפלמין, ושם עמדו כרש ודריוש שהם היו שומרי הראש של בלשאצר, וכשהופיע בלשאצר עם הכתר ולבוש הארנמן עם חוטי הזהב ואמר "אני המלך, תאפשרו לי להכנס". אמרו לו כרש ודריוש שאינם יכולים להרשות לו להכנס, כי המלך בלשאצר בכבודו ובעצמו צוה עליהם לא לתת להכנס לשום אדם, ואפלו יבא המלך בעצמו ויאמר "אני המלך" — אין אפשרות להכניסו!

וכשראו שבלשאצר מתעקש בכל זאת, לקחו את המגורה ופצעו את מחו, ובו בלילה מלך דריוש ואחר כך חתנו כרש 5 שנים סך הכל, ואחר כך אחשורוש עוד שנתים ויום, שזה סך הכל 8 שנים בדיוק המרחק בין תחלת מלכות של דריוש וכרש ועוד שנתים ויום שזה נחשב ל-8 שנים, וככה נתמלאו 70 שנה ראשונות מתחלת מלכות דריוש. ועשה סעודה של 180 יום ועוד שבועה ימים לנצחוננו המחלט על עם ישראל.

וזה שבדק דניאל בכל פעם שנתמלאו 70 שנה או לתחלת מלכות בכל או לתחלת מלכות דריוש וכרש ואחשורוש, שכל התאריכים הללו היו תאריכים של גאלה.

וכשפחר באסתר המלכה, שהאירו במצחה כל הכ"ב אותיות, וראה את השכינה שורה עליה, התעלה, ובא מלאך והחזיר את נשמתו. אבל, פיון שעברה בבית הצלמים, כבר לא האירו אותיות פדת — שהם בגימטריא משיח בן דוד. כי אסתר היתה צאצאית ישירה מבית דוד, וכל הזמן מהרגע שנלקחה לבית אחשורוש — לבית הגי שומר הנשים, האירו בה במיוחד

האותיות כד"ת שהם הגימטריא של משיח בן דוד. וברגע שהסתלק האור מאותיות "כדת", היתה אסתר בסכנה גדולה כי הסתלקה ממנה השכינה, וכשראה אחשורוש שהאותיות "כדת" הסתלק אורם, הבין שעכשיו השכינה עזבה אותה ועכשיו זה "עת רצון" לחסלה ולהפטר ממנה. ואז אסתר המלכה צעקה "אלי אלי למה עזבתני רחוק מישועתי דברי שאגתי", ואז נעשה גם והאותיות האירו מחדש. וכדיוק אז כשהאור הסתלק מן האותיות נתן אחשורוש פקדה להרגה ולתלותה עם כל ארבעת קבוצות המאבטחים שעמדו בשמירה יומם ולילה על שערי האולמות.

כי מובא בילקוט שמעוני: שהיו שבעה היכלות — כל היכל 50 אמה על 50 אמה, ואסתר הצליחה לעבר שלשה שערים ללא בדיקות, ועכשיו היא כבר נצבת בפתח האולם הרביעי ועדין אף אחד לא בודק אותה ולא בכליה אולי הביאה אתה סכין ומחביאה אותו בנעליה, ואולי יש לה רעל פתיק לשפד לתוך כוס הין שתמוזג לבעלה. כי דוקא אשת המלך היא הכי מסכנת, כי דוקא היא רוצה להמליך מישהו אחר. ובמקרה הזה זה היה צריך להיות המן הרשע, שימלך תחת אחשורוש, ובשעת המשטה — כשאדם שמופ בלו ביון, זו הודמנות פז להפטר ממנו.

וכל זה ידע אחשורוש, ולכן "בלילה ההוא נדרה שנת המלך" מחלומות בלהה מה זוממת כנגדו אסתר בהזמינה את המן למשטה... וברגע זה הפל התאמת אצלו ורצה לעשות באסתר ובמלייה כאשר עשה בושתי. אבל, ה' הפיר עצתו וספל מחשבותיו.

והשרביט קפץ 200 אמה, כמספר האולמות שעדין אסתר המלכה עדין לא עברה. ואחשורוש, שלא שית לבו גם לגם זה, בא מלאך וסמרו על פיו, ואמר לו: עניה זו עומדת בפתח לבקש על עמה ומולדתה ואתה עושה מרויחין ורוצה להוציאה להרג?!

ואז אחשורוש קבל את הפחד הדרוש, ואמר: "מה לך אסתר המלכה עד חצי המלכות ותעשי". ונתן רשות להרג את כל אויבי ישראל לרבות המן ועשרת בניו, והשאר כרעו בדרך לפני מרדכי ובקשו מחילה.

מאמרו — תפלה

רבנו של עולם כל יכול, קים בנו את הפסוק "החדש 317 הזה 17 לכם" 90 [= 424 = משיח בן דוד = 424], "והייתם 471 קדושים" = 460 = 1365.

כ"ג 23, "זרח 215 בחשך 330 אור 207 לישראלים" = 590 = 1365.

"פי ביה 15 ה' צור עולמים, ה' 26 צבאות 499 עמנו 166 משגב 345 לנו 86 אלהי 46 יעקב 182 = 1365 סלה".

וכל ימינו נגור ביעיר 280 האמת 446 הצדק 299 והמשפט 420 = 1365.

"אבי אבי רכב 222 ישראל 541 ופרשיו" = 602 = 1365.

המאמרים באדיבות עלון: ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים

תפילות

תפלה א — יארצייט ר' שמואל שפירא

שמואל שפירא שהייתה נשמתו נשמת רבנו וזכה לשם אהיה אשר אהיה 21 וזכה להיות כמו שרח בת אשר 1411 שנכנסה עם הגוף לגן עדן 177 ולהכניע י"א 11 אלופי עשו ולפסוק אשר 501 ישלמו 355 היהודים 80 המה 50 בשונאייהם $414 = 1411$

תפלה ב — חרדל ודבורים

רבנו של עולם כל יכול אשר לא יבצר ממך מזמה וכני לדעת בעל פה את כל השימות שיש בחרדל ודבורים ובפרט את השימה של רבי יוסי שעל הנק להרחיק את עצמו חוץ מחרדל ודבורים שבתוך שלשה מפרחים ומשהוא בעל החרדל נקרא המזיק אפלו שהדבורים היו שם בלי רשות ואפשר להגיד להם תורך ברשותי מאי בעי

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵד בְּמַעֲמַד 'הַקְּבֵלֶת פְּנֵי רַבּוֹ' — לַיִל שְׁנֵי ד' דְּחַל הַמוֹעֵד פֶּסַח

יְכוּל, הַגּוֹי הוּא כְּלוּ עֲמֶלְק. עֲמֶלְק זֶה לֹא הֶמֶן וְלֹא פְרַעָה, עֲמֶלְק זֶה רַק הַיֵּצֵר הָרַע, זֶה עֲמֶלְק, זֶה "מַחֲהָ תִמְחָה אֶת זֵכֶר עֲמֶלְק מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח". אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁהֶמֶן זֶה רַק תּוֹצְאָה שֶׁל יֵצֵר הָרַע, הֶמֶן זֶה תּוֹצְאָה, זֶה לֹא זֶה לֹא מְצִיאוֹת, זֶה עֲרַפֵּל [וְזֶה רֹאה יִתְרוֹ שֶׁרַק עִם יִשְׂרָאֵל יְכוּלִים לְהִילַחֵם בִּיצֵר הָרַע].

כְּמוֹ שֶׁאָמְרָה מְרִים², אָמְרָה לְאַבְא

אֲז עֲכָשְׁרֵי אֲנַחְנוּ בְּפֶסַח תִּשְׁפֹּג — תִּחַל שְׁנֵי פְדוּת גְּאֻלָּה, שְׁבִיעֵי שֶׁל פֶּסַח אֲז הִיָּה קְרִיעַת יַם סוּף, וְנִבְקְעוּ כָּל מֵימוֹת שְׁבַע עוֹלָם. ¹מָה שְׁמוּעָה שְׁמַע יִתְרוֹ? יִתְרוֹ שְׁמַע קְרִיעַת יַם סוּף וּמִלְחַמַת עֲמֶלְק. [וְלֹכְאוֹרָה קִשָּׁה מְדוּעַ הַתְּגִייר אַחַר מִלְחַמַת עֲמֶלְק וְלֹא מִיֵּד אַחַר קְרִיעַת יַם סוּף שֶׁהִיָּה נֹס מוֹפְלֵא שְׂרָאוֹ בְּכָל הָעוֹלָם? אֵלֶּא] כִּי קְרִיעַת יַם סוּף גַּם גּוֹי יְכוּל לַעֲשׂוֹת, אֲבָל מִלְחַמַת עֲמֶלְק — זֶה גּוֹי לֹא

מְרִיאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אִם בֶּן הוּא וְהַמְתֵּן אוֹתוֹ וּלְבִסוּף כָּל הַבֵּן הַיְלוּד הַיְאוֹרָה תִּשְׁלִיכוּהוּ וּלְבִסוּף אִף עַל עַמּוֹ גִּזְרֵי וִילַךְ אִישׁ מִבֵּית לֹוִי לְהִיכֵן הַלֵּךְ אִמֵּר רַב יְהוּדָה בַּר זְבִינָא שֶׁהַלֵּךְ בַּעֲצַת בְּתוֹ תִּנְאָ עַמְרָם גְּדוֹל הַדּוֹר הִיָּה כִּיּוֹן (שְׂרָאָה שְׂאֵמֵר) [שְׂגוֹר] פְּרַעָה הָרַשַׁע כָּל הַבֵּן הַיְלוּד הַיְאוֹרָה תִּשְׁלִיכוּהוּ אִמֵּר לְשׂוֹא אֲנוּ עַמְלִין עַמְד וְגִירֵשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ עַמְדוֹ כּוֹלֵן וְגִירֵשׁוּ אֶת נִשְׁוֹתֵיהֶן אִמְרָה לוֹ בְּתוֹ אָבִא קִשָּׁה זִירְתֶּךָ יוֹתֵר מִשֶּׁל פְּרַעָה שְׂפַרְעָה לֹא גִזְרֵי אֵלֶּא עַל הַזְּכִירִים וְאֵתָה גִזְרַת עַל

¹ שְׁמוֹת פְּרַק יַח

(א) וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כִּהֵן מִדְּיָן חֹתֵן מֹשֶׁה אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ כִּי הוֹצִיא יְהוָה אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם:

פִּירֵשׁ: וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ - מָה שְׁמוּעָה שְׁמַע וְבֹא קְרִיעַת יַם סוּף וּמִלְחַמַת עֲמֶלְק (זְבַחִים קט"ז):

² סוּטָה י"ב עַמּוּד א'

א"ר יוֹסִי בַר חֲנִינָא אִף עַל עַמּוֹ גִּזְרֵי וְאִמֵּר ר"י בַר חֲנִינָא שֶׁלֶשׁ גִּזְרֵי גִזְרֵי גִזְרֵי בְּתַחֲלֵה

יכול לגרש את אשתו³. מה הפרוש הדבר הזה? מה, אשה שורפת לו את האכל, [אחרי שהיא] עושה לו כבד חמשים שנה אכל טעים, פתאם יום אחד האכל נשרף [הוא כבד מגרשה]?! אלא, אם הוא כזה משגע, אז מי צריך אותו... מדברים כאן בבעל משגע, בבעל חולה נפש, אז מי צריך את הבעל הזה? ...!

שלה: פרעה לא קים! אני לא מבנה מה קרה לה. היא היתה ילדה בת חמש וחצי, כשמשוה נולד היא היתה בת שש. היא אומרת לעמרם: אבא, למה גרשת את אמא? מה אמא עשתה לה?

אני הבנתי שהיא הקדיחה תבשילו, הבנתי שהיא שרפה לו את האכל. רבי עקיבא אומר: אפלו אם היא שרפה לו את האכל,

מראי מקומות והערות

מתניתין: בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה, שנאמר (דברים כד) כי מצא בה ערות דבר. ובית הלל אומרים, אפלו הקדיחה תבשילו, שנאמר כי מצא בה ערות דבר. רבי עקיבא אומר, אפלו מצא אחרת נאה הימנה, שנאמר והיא אם לא תמצא חן בעיניו:

הזכרים ועל הנקיבות פרעה לא גזר אלא בעוה"ז ואתה בעוה"ז ולעוה"ב פרעה הרשע ספק מתקיימת גזירתו ספק אינה מתקיימת אתה צדיק בודאי שגזירתך מתקיימת שנאמר ותגזר אומר ויקם לך עמד והחזיר את אשתו עמדו כולן והחזירו את נשותיהן.

³ גיטין צ, ע"א

190 שְׁנָה וּנְגַמְרָא אֶת הַגְּלִיּוֹת. מִשָּׁה אָמַר: אֵי אֶפְשָׁר, עוֹד יוֹם עוֹד דְּקָה עוֹד שְׁנֵיָה — אַתָּם כְּבָר תִּטְבְּעוּ בְּשַׁעַר הַחַמְשִׁים [שֶׁל טוֹמָאָה], הֵם כְּבָר עֲבָדוּ עֲבוּדָה זָרָה [וּלְכֵן אָמַר מִשָּׁה רַבִּינוּ]: "מִשְׁכּוֹ וּקְחוּ לָכֶם, אִישׁ שָׂה לְבֵית אֲבֹת" (שְׁמוֹת יב, כא/א), דְּבָר רֵאשׁוֹן זֶה לְקַחַת אֶת הָאֱלִיל שֶׁל מִצְרַיִם, אֶת הָאֱלֹהִים שֶׁל מִצְרַיִם, אֶת ה־GOD, וְלִשְׁחַט אוֹתוֹ, תִּשְׁחַטוּ אוֹתוֹ, תִּשְׁחַטוּ אֶת הָעֲבוּדָה זָרָה שֶׁלָּכֶם.

אֲנָשִׁים כְּבָר — חוּץ מִשְׁבֵּט לְוִי — כָּלֶם כְּבָר עֲבָדוּ עֲבוּדָה זָרָה. אִזְ הוּא (- מִשָּׁה רַבִּינוּ) רָאָה אֶת [הַשְּׁבֵטִים] רְאוּבֵן שְׁמַעוֹן וְלְוִי שְׁפָתוּבִים בְּפָרֶשֶׁת וְאַרְא, שֶׁהֵם הִיחִידִים שֶׁלֹּא עֲבָדוּ עֲבוּדָה זָרָה, וּבְעֵקֶר לְוִי. לְכֵן, מְלוֹי יֵצֵא אֶהְרֵן הַכֹּהֵן, יֵצֵא מִשָּׁה רַבִּינוּ, כִּי כָּל עַם יִשְׂרָאֵל כְּבָר נִשְׁאָב לְפָנִים, נִשְׁאָב, נִשְׁאָב לְתוֹךְ הַטְּמָאוֹת, לְתוֹךְ טְמֵאת מִצְרַיִם, עֲמָלֶק זֶה מִצְרַיִם, עֲמָלֶק זֶה הַטְּמָאָה, עֲמָלֶק זֶה אֶפְלוּ אִם מְשִׁיחַ מַגִּיעַ עוֹד תִּהְיֶה מְלַחְמָה

אִז מְרִים שׁוֹאֵלֶת, אִף אֶחָד [מֵעַם יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתוֹ זְמַן] לֹא יוֹדֵעַ מַה הַסְּבָה הָאֲמִתִּית [שְׁעִמְרָם גִּירֵשׁ אֶת יוֹכָבֵד], אֶחָד אָמַר שֶׁהִיא שְׂרָפָה לֹו אֶת הָאֵכֶל, אֶחָד אָמַר שֶׁהִיא נִתְנָה לֹו אֵיזָה סְטִירָה. אִף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ שֶׁהַסְּבָה הִיא פְּשׁוּטָה; "כָּל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיְאָרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ" (שְׁמוֹת א, כב), הִיא אוֹמְרֶת: אֲבָא, זֶה לֹא, אִין פְּרָעָה וְאִין גְּזֵרָה, אִין שׁוֹם דְּבָר, אִז אַתָּה יִכּוֹל לְהִמְתִּיק אֶת הַכֹּל בְּשֵׁנֵיָה.

עֲמָרָם, גְּדוֹל הַדּוֹר! כְּתוּב בְּרַמְבַּ"ם (בְּתַחֲלַת סֵפֶר הַיִּ"ד הַחֻזְקָה) שֶׁכָּל הַתּוֹרָה עֲבָרָה דְּרָף עֲמָרָם. עֲמָרָם הָיָה מִמְּשִׁיכֵי הַתּוֹרָה. כָּל הַתְּרִי"ג מִצְוֹת, כָּל הַהִלְכוֹת, כָּל הַרְמַבְ"מִים, כָּל הַשְּׁלַחַן עֲרוּף. אִז עֲמָרָם הוּא "עֲמַר נָקָא", עֲמָרָם זֶה הָעֲנִין שֶׁל הָאֲזִנִּים, עֲמָרָם בָּא לְתַקֵּן אֶת הָעֲנִין שֶׁל הָאֲזִנִּים, כִּי כָּל הַפְּגָם זֶה בְּאֲזִנִּים, "נַעֲשֵׂה וְנִשְׁמַע" (שְׁמוֹת כד, ז) — כִּי אֲדָם הוּא לֹא שׁוֹמֵעַ, מְדַבְּרִים אֲלָיו וְהוּא לֹא שׁוֹמֵעַ, אִז הַפְּגָם הוּא בְּאֲזִנִּים.

כִּי בְּאֲמַת עַם יִשְׂרָאֵל אָמַר לְמִשָּׁה: בֹּא נַחֲפָה [בְּמִצְרַיִם בַּגְּלוּת] עוֹד

עם היצור הרע⁴, לא מלחמה כמו
היום שאדם חוטא באשת איש
וככה, אבל יהיה מלחמות,

❁ מראי מקומות והערות ❁

המלחמות יהיו. כי כפי מה שאדם
נלחם ככה הוא זוכה לילדים

⁴ זהר ח"א קמ, ע"ב

ותנא אמר רבי שמעון, הוא רמאי
ומעולם רמאי, ושכן יצר הרע דאיהו רמאי.
הדא הוא דכתיב בת בתואל הארמי גרמא
רמאה. מפדן ארם, מצמד רמאין, פדתנן
פדנא דתורא שהוא צמד. אחות לבן,
אחות יצר הרע הארמי, פדתנן בתחלה
שהיה מנוול בחטאות בזה העולם נקרא
לוט. לעתיד לבא שלא יהא מנוול
פדקדמיתא, כמאן דסחי ומטביל
מסאבותיה, נקרא ליה לבן. על כל פנים אין
יצר הרע בטל מן העולם.

[תרגום: ולמדנו, אמר רבי שמעון, הוא
רמאי ומעולם רמאי, ושכן יצר הרע שהוא
רמאי. זהו שכתוב בת בתואל הארמי -
עצם רמאי. מפדן ארם - מצמד רמאים,
כמו ששינינו פדנא דתורא, שהוא צמד.
אחות לבן - אחות יצר הרע הארמי. כמו
ששינינו, בתחלה שהיה מנוול בחטאות בזה
העולם נקרא לוט. לעתיד לבא שלא יהא
מנוול כמו בראשונה, כמי שרוחץ ומטביל
את טמאתו, קוראים לו לבן. על כל פנים
אין יצר הרע בטל מן העולם.]

תא שמע, דהכי אגן אוקימנא במתניתא.
שתי גנות לוט שהן שתי פחות הגוף
המעוררות ליצר הרע, עכשיו שאינו מנוול
כל כה ונטבל מלכלוכו נקרא לבן, ואותן
שתי גנות אינן בטלות ממש, הדא הוא
דכתיב, (בראשית כט) וילבן שתי גנות.

[תרגום: בא שמע שפך אגו בארנו
בברייתא. שתי גנות לוט, שהן שני פחות
הגוף המעוררות את יצר הרע, עכשיו שאינו
כל כה מנוול ונטבל מלכלוכו נקרא לבן,
ואותן שתי גנות אינן בטלות ממש. זהו
שכתוב (בראשית כט) וילבן שתי גנות.]

אמר רבי יוסי כה הוא, תמן פתיב בכירה
יצעירה והכא פתיב גדולה וקטנה. אמר
רבי יוסי, אבל אינן בכח לעשות רע
ולהתעורר ליצר הרע פמתחלה. משמע
דכתיב שם הגדולה לאה, שלאה מכחה
ימור שעיתה. ושם הקטנה רחל, שאין בה כח
המתעורר, כמה דאת אמר, (ישעיה נג)
יכרחל לפני גוזייה נאלמה.

[תרגום: אמר רבי יוסי, כה הוא. שם פתיב
בכירה וצעירה, וכאן פתיב גדולה וקטנה.
אמר רבי יוסי, אבל אינן בכח לעשות רע
ולהתעורר ליצר הרע פמתחלה, משמע
שפתיב שם הגדולה לאה, שלאה מכחה
ימור שעיתה. ושם הקטנה רחל, שאין בה כח
המתעורר, כמו שאמרו (ישעיה כג) ויכרחל
לפני גוזייה נאלמה.]

אמר רב הונא, זה יצר הרע ושתי גנותיו,
מתחלפות מפקמות שהיו בראשונה.
בתחלה לוט, מקולל מנוול. עכשיו לבן,
מלובן, שאינו מקולל ומנוול בניוולו
כבראשונה. בתחלה שתי גנותיו חזקות כל
אחת ואחת בכחה, ועכשיו שם הגדולה
לאה, לאה בלא כח, לאה בלא חזק, לאה
ממעשיה הראשונים. ושם הקטנה רחל,
פדקאמרו, ולא פמות שהיו בראשונה.

[תרגום: אמר רב הונא, זה יצר הרע, ושתי
גנותיו מתחלפות מפקמות שהיו בראשונה.
בתחלה לוט, מקולל מנוול. עכשיו לבן,
מלובן, שאינו מקולל ומנוול בניוולו
כבראשונה. בתחלה שתי גנותיו חזקות,
כל אחת ואחת בכחה, ועכשיו שם הגדולה
לאה - לאה בלא כח, לאה בלא חזק, לאה
ממעשיה הראשונים. ושם הקטנה רחל,
כמו שאמרנו, ולא פמות שהיו בראשונה.]

צדיקים קדושים וטהורים.
 בקדושה, אבל] אחר כך, אחרי
 עשר שנים — אם לא מתנהגים
 בקדושה, הילד מקבל כוֹיָה, נשפך
 עליו דוד של מים רותחים, הוא
 נפגע מהמגהץ, אנשים לא
 מבינים; מה פתאם הילד נזוק? —
 כי האבא הולך אחרי היצר הרע,
 האבא חושב שהיצר הרע מתר, אז
 זה...

עכשיו אדם רוצה אשה יפת תאר,
 אכל תדע לך שיהיה לך אבשלום⁵.

מראי מקומות והערות

חוישי הארפי קרוע פתנתו ואדמה על
 ראשו" אמרו לו לדוד יאמרו מלך שפמותך
 יעבוד עבודה זרה אמרו לו מלך שפמותי
 יהרגנו בנו מוטב יעבוד עבודה זרה ואל
 יתחלל שם שמים בפרהסיא אמר מאי
 טעמא קנסיבת יפת תאר אמר לו יפת

אדם צריך לדעת שהיצר הרע זה
 לא שפתאום מתר, היצר הרע הוא
 תמיד אסור, לא משנה לפני
 הנשואין / אחרי הנשואין, היצר
 הרע הוא יצר הרע, הוא לא... זה
 לא ש"התחנתת — הכל מתר", ואז
 [אם חושבים כך] יוצאים ילדים
 אוטיסטים ומונגולים ודבילים
 ובעלי מומין, ואנשים לא מבינים
 מדוע, אפלו [אם התנהגו

⁵ סנהדרין קז ע"א

ואמר רב יהודה אמר רב בקש דוד לעבוד
 עבודה זרה שנאמר "ויהי דוד בא עד
 הראש אשר ישתחוה שם לאלהים" ואין
 ראש אלא עבודה זרה שנאמר "והוא
 צלמא רישיה די דב טב" "והנה לקראתו

בסדר, אדם הולך לצבא, למלחמה, הוא מתגייס לצה"ל, הוא נהיה משגוע — משגוע שלם / חצי משגוע, אבל תדע לך שיהיה לך ילד "אבשלום" — שהוא יבא להרג אותך. ודוד נהיה מצרע חצי שנה אחר כך...⁶

אז אדם צריך לדעת שהיצר הרע הוא יצר הרע, זה המלחמה, זה היציאת מצרים, זה החמץ. מה זה החמץ? אדם אבל טפה חמץ... אז אמרנו אתמול בשעור [במלכה מלכה] שלוקחים את החי"ת, כי [אם נכשלים באכילת חמץ] הה"א נהפך לחי"ת, הה"א של ה-מצה, הה"א רגל שמאל היא פתוחה למעלה, אבל אם אדם אוכל חמץ

אז זה מתחבר למעלה — נהיה חי"ת. אז מה עושים? אז על ידי הצדיק — הצדיק יכול לקחת את החי"ת ולשים בין המ"ם והצדי"ק [ונהיה מחץ. במקום שה-ח' תהיה לפני מ' צ' ויהיה חמץ], אז רק הצדיק הוא יודע איך את זה לעשות, שלקחת את החטא אחרי שאדם כבר נכשל, אדם כבר הפך את הה"א לחי"ת, אז הוא לוקח את הה"א [שנהפכה כעת ל-ח'] הוא שם את זה בין המ"ם והצדי"ק אז נהיה "מחץ" — "ומחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת" (במדבר כד, י). [כלומר אפילו חטא אדם חטא כל כך חמור כאכילת מצה שאין לשער גודל הפגם, שפוגמת בנשמה עד עולם (ראה הערה)⁷,

מראי מקומות והערות

מצרעתו וישובו אליו הסנהדרין] וכתוב "השיבה לי ששון ישעך" [שהתפלל שתחזור אליו השכינה].

⁷ אמרי פנחס - שער ד - שבת ומועדים

(רסה) עוד אמר, בפסח דנין מצד החסדים לכן אוכלים ושותים ושמוחין, ובר"ה מצד הגבורות, וכשמוצא אדם חן וחסד בל"א אז מען קריגט "לאסקי" בפסח אין לו שום טורח בר"ה. ובלבד שיזהר ממשוהו חמץ מאד שהוא דבר גדול. ואמר הרב על ר' אליהו בנו שאין יכול לבוא להשגה כמו אחיו נ"י, כי פעם אחת היה חולה והוצרכו לתת לו חמץ בפסח, משום פיקוח נפש,

תאר רחמנא שרייה אמר לו לא תרשת סמוכין דסמיה ליה "פי יהיה לאיש בן סוֹרֵר ומזֵרָה" כל הנושא יפת תאר יש לו בן סוֹרֵר ומזֵרָה.

⁶ יומא כ"ב, ע"ב

התם [במעשה בת שבע] נמי לא אפרעו מגופיה [לא אפרעו ממנו עצמו אלא מילדיו?] לאיי אפרעו מגופיה [אכן פרעו ממנו עצמו על אותו מעשה] דאמר רב יהודה אמר רב: ששה חדשים נצטרע דוד. ופרשו הימנו סנהדרין, ונסתלקה הימנו שכינה דכתיב "ישו בו לי יראיך ויודעי עדותיך" [שהתפלל דוד כל כך שיתרפא

כְּמוֹ מִיָּגִים, כְּמוֹ טִילִים, פְּאוֹת —
 זֶה הַכְּלִי מִלְחָמָה הֵכִי מִפְּתַח שַׁיֵּשׁ,
 הֵכִי מִסְכֵּן שַׁיֵּשׁ — זֶה הַפְּאוֹת, אִם
 יְהוּדֵי הוֹלֵךְ עִם פְּאוֹת אִז אַף אֶחָד
 לֹא יִכּוֹל לְהִלָּחֵם אִתּוֹ, הוּא מְנַצֵּחַ
 אֶת כָּלָם, בְּרַגַע שֶׁיְהוּדֵי לֹא נוֹגֵעַ
 בְּפְאוֹת שְׁלוֹ — הוּא "מְחַץ פְּאֵתִי
 מוֹאֵב", אִז "מְחַץ פְּאֵתִי מוֹאֵב
 וְקַרְקַר" ¹⁸ | "קַרְקַר" זֶה פְּעָמִים 300
 [גִּימְטְרִיא] שְׁנֵי פְּאוֹת, (וְהַחֲשׁוֹן
 כַּךְ, ש-פּא"ה גִּימְטְרִיא 86,

אֵף עַל פִּי כֵן עַל יַדֵי שְׂאֵדָם מַגִּיעַ
 לְצַדִּיק שְׂמֵלֵמְדוֹ אִיךְ לְהַגִּיעַ
 לְתִשׁוּבָה גְמוּרָה, לֹא רַק שְׁנַעֲשֶׂה
 תִּיקוֹן לְחֵטָא הַפְּרִטִי שַׁעֲשֶׂה, אֲלֵא
 נַעֲשֶׂה תִיקוֹן כְּלָלִי וְכִלּוּי כָל
 הַסְטְרָא אַחֲרָא שְׁנַקְרָאת בְּנֵי שֵׁת].

אִז אוֹמֵר הַגָּאוֹן: [שְׂתִיקוֹן זֶה
 שִׁיחָה עַל יַדֵי כִלּוּי הַסְטְרָא אַחֲרָא
 יִהְיֶה נַעֲשֶׂה] עַל יַדֵי הַפְּאוֹת, אָדָם
 לֹא צָרִיךְ שׁוּם דְּבָר, רַק — לְלַכֵּת
 עִם פְּאוֹת. פְּאוֹת — זֶה כְּמוֹ טְנָקִים,

מְרָאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

זֶה הַשְּׁבוּנוֹת עֲקוּמִים, לֹא הַשְּׁבוּנוֹת
 עֲכוּ"מִים עִם כ' - זֶה גַם עֲקוּם עִם ק'. מִי
 אָמַר לֶךְ שֶׁ-86 זֶה לֹא 300? מַה פְּתָאֵם!?
 כִּכָּה לְמַדְתָּ בְּכַתֵּה א'? אִז תִּבְאֵ תִלְמִיד
 בְּשׁוּבוֹ בְּנִים, שׁוּבוֹ בְּנִים יִגִּידוּ לֶךְ שֶׁ-86 זֶה
 300, בְּיַחַד זֶה 300.

זֶה הַזִּיק לְנִשְׁמַתּוֹ עַד עוֹלָם:

⁸ אִז אֲמַרְנוּ שֶׁשׁוּבוֹ בְּנִים שֶׁאֲצַלֵּם 86 זֶה
 300, זֶה לֹא מִשְׁנָה, אִם הַתּוֹרָה אוֹמֵרֵת לֶךְ
 שֶׁ-86 זֶה 300 - אִז תִּאֲמִין לְתוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה! מַה, לְמַדּוֹ אוֹתָךְ הַשְּׁבוּן?
 הַשְּׁבוּן זֶה חֲכָמַת עֲכוּ"ם, כָּל הַשְּׁבוּנוֹת

גימטריא אלהי"ם, ו-אלהי"ם במילוי כך: אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, גימטריא 300, הרי שפעמים פאה גימטריא קרק"ר. והמתבאר שעל ידי שהולכים עם שני פאות יתקיים נבואה זו של ו'קרקר' שפרושו כלוי הסטרא אחרא הנקרא בני שת] הפאות זה כנגד אבא ואמא, הפאה הימנית זה אבא, הפאה השמאלית זה אמא, זה אבא ואמא, אבל לא סתם אבא ואמא — אבא ואמא שבעתיקא, כי על ידי הפאות עולים לעתיקא, ולכן אדם על ידי הפאות שיש לו מגיל 3 הוא מקבל את האור, ככר לפני הזקן.

הזקן, הזקן לא צומח מהבן אדם — הבן אדם צומח מהזקן, זה בדיוק הפוך! הבן אדם צומח מהזקן! אז בגיל 13 הוא מגיע לעולם — לעלמא עלאה שנקרא "דיקנא קדישא" — שלש עשרה תקוני דיקנא, ושלוש עשרה מדות רחמים, ואז הוא מתעטף ברחמים, האיש צריך להיות תמיד מלא רחמים, עם ישראל — רחמנים בני רחמנים. איך אנחנו יודעים שאדם

הוא יהודי? שהוא רחמן, שהוא רק מרחם, מה שיעשו לו — הוא ימשיך לרחם, רחמנים בני רחמנים, זה הסימן של עם ישראל.

אז בגיל 13 הוא מקבל את הדיקנא קדישא, ואז יורדת עליו אש מהשמים, שאדם צריך ככר חדשים לפני גיל 13 להתכונן לאש שתדר עליו, אדם צריך לדעת שחדשים לפני גיל 13 ככר צריך להתכונן לאש שתדר עליו מהשמים, ואפשר לראות את האש הזאת, אפשר לראות, כל אחד יכול לראות את האש. כמו שרשב"י הראה לכלם את האש, רשב"י, הם באו לרשב"י. איפה רשב"י היה לא כתוב, בלוד או בצפורי או שהוא היה בפקיעין, לא כתוב איפה שהוא היה בדיוק, אבל הוא אמר: כלם יבאו ותראו אש פתאם. פתאם כל הבית עלה בלהבות, כל הבית נהיה אש, כל הבית — "הסנה בער באש והסנה איננו אבל" — שה' הראה למשה רבנו: אפלו שיבאו [כל האמות לכלות את ישראל ישראל לא יכלו].

והיא שעמדה לאבותינו, והיא

שְׁעֵמְדָה — זֶה אֶפְלוּ שְׂבָאִים כָּל
הַגּוֹיִם לְכָלוֹת אוֹתָנוּ, כְּמוֹ הַיּוֹם,
כְּמוֹ עֶכְשָׁיו, רַמְדָּאן, רוֹצִים לְכָלוֹת
אֶת כְּלָנוּ, הִחְלִיטוּ לְכָלוֹת אֶת כָּל
עַם יִשְׂרָאֵל. אָבֵל, אֲנַחְנוּ שָׂרִים
”וְהִיא שְׁעֵמְדָה”, אוֹמְרִים בְּלִיל
הַסֶּדֶר, שְׂבִיאוּ כָּל אַמּוֹת הָעוֹלָם —
”מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת
הָאֵהָבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטַפּוּהָ” (שִׁיר
הַשִּׁירִים ח, ז), הַתְּאֵוָה לֵה’, הָאֵהָבָה
לֵה’, שְׁיִהְיֶי נוֹלָד עִם אֵהָבָה לֵה’,
יְהוּדֵי זֶה ”חֶלֶק אֱלֹהִים מִמְּעַל” (אִיִּב
ל, ב), ”עֲמַר נְקֵא”.

”וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ
אֲדוֹם לִפְנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל”
(בְּרֵאשִׁית לו, לא) — מֶה זֶה ”לִפְנֵי מֶלֶךְ
מֶלֶךְ”? מֶה מְסַפְּרִים לָנוּ כָּאֵן? אִז
אוֹמֵר הַזֶּהר בְּשַׁעַר אֶרֶץ אַנְפִּין,
אוֹמֵר הַזֶּהר בְּדֶף סד, לִפְנֵי מֶלֶךְ
מֶלֶךְ — לִפְנֵי שֶׁהוּא מֶלֶךְ, כִּי קָדָם
זֶה הַמְּלָכִים שֶׁל אֶרֶץ אֲדוֹם — זֶה
הַיֵּצֵר הָרַע⁹, ”אֶרֶץ אֲדוֹם” — זֶה

רק [-] שֶׁל רַפְלָקִים, שֶׁל
אִינְסְטִינְקָטִים, הַגּוֹי — זֶה רַק גּוֹף
שֶׁל אִינְסְטִינְקָטִים, הוּא חֵי לִפְנֵי
הָאִינְסְטִינְקָטִים שְׁלוֹ, עִם יִשְׂרָאֵל
— זֶה הַפּוֹד! עִם יִשְׂרָאֵל זֶה לֹא
אִינְסְטִינְקָטִים, זֶה לֹא חוֹשִׁים.
הַחוֹשִׁים — זֶה שְׂדִים, הַיֵּצֵר הָרַע
— זֶה שְׂד כְּזֶה, אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה
הַשְּׂבִיעָה אֶת הַשֵּׁד, אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה.

”וַיִּבְכְּל יוֹם וַיּוֹם מְרַדְּכֵי מִתְהַלֵּךְ
לִפְנֵי חֶצֶר בֵּית הַנְּשִׁים לְדַעַת אֶת
שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וַיִּמָּה יַעֲשֶׂה בָּהּ” (אֶסְתֵּר
ב, יא), מֶה לוֹ וְלֶחֶצֶר בֵּית הַנְּשִׁים?
יִשְׁלַח לֵה אִיזָה מִתְנָה, אִיזָה
שׁוֹקוֹלָד פְּעַם לְכַבּוֹד רֹאשׁ חֹדֶשׁ,
יִקְנֶה לֵה אִיזָה מְרַמְלָדָה, מֶה הוּא
צָרִיף לְהַסְתּוֹבֵב שְׁמָה בֵּין הַנְּשִׁים?
בְּדִיּוֹק לְלַכֵּת לְשִׁמָּה וְלְהַסְתּוֹבֵב?
וְשִׁמָּה הָיוּ כָּלָם פְּרוּצוֹת, כָּלָם
גּוֹיוֹת, כָּלָם מְגוֹלוֹת, מֶה אֶפְשָׁר
לְעֲשׂוֹת שָׁם? אֶלֶּא אוֹמֵר הַזֶּהר¹⁰:
הוּא הֵלֶךְ כָּל יוֹם לְלַמַּד אוֹתָהּ אֶת

מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אֶחָשׁוּרוֹשׁ וְאוֹמְתִיָּה. וְאֶתְמַר בְּהוּ (אֶסְתֵּר
ט) וְהַרוֹג בְּשׁוֹנְאִיָּהֶם. וְאִי תִימָא דְאֶתְיִיחַד
עָמָה. אֶף עַל גַּב דְּהוּוּ בְּבִיתָא תְּדָא, חֶס
וְשְׁלוֹם. אֶלֶּא, כְּגוֹנָא דְיִוְסָף, דְאֶתְמַר בֵּיה,
(בְּרֵאשִׁית לוט) וַתִּנַּח בְּגָדוֹ אֶצְלָהּ, וְלֹא
לְבוּשׁוֹ, אֶלֶּא בְּגָדוֹ, לִישְׁנָא (יִשְׁעִיָּה כד)
דְּבוֹגִים בְּגָדוֹ. וְהִכָּא סִתְרָא רַבְרָבָא. וּבְגִין

⁹ [אולי הכוונה שקודם היצר טוב מגיע
לאדם היצר הרע]
¹⁰ זֶהר כִּי תִצָּא חֶלֶק ג' רעו, ע"א
וְבָנָן כְּאִרֵּי מִתְנִיתִין, מְטוֹרִינִיתָא אֶתְמַר בְּהַ
(תְּהֵלִים קג) וּמִלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה, בְּתַר
דְּאֶתְלַבְּשָׂא בֵּיה אֶסְתֵּר, שְׁלִיטַת אֶסְתֵּר עַל

השם המפְרָש! כל יום הוא חזר אתה; ברגע שאחשורוש יקרא לך, תגידי את השם המפְרָש, ואז תפרישי את השד [ותשלחי אותו במקומך לאחשורוש].

כי היצר הרע זה שד כְּזֶה, הרב'ה אמר: חושים — זה שד, זה לא חושים, זה שדים! פעם אשה אחת אמרה לרבנית שזה חושים, מה אפשר לעשות נגד חושים? [אז הרבנית אמרה לה:] זה לא חושים, זה שדים! שדים מתקיפים אותך,

מראי מקומות והערות

תלחמי עם השדים האלה! אל תכנעי לשדים!

כי היצר הרע זה שד, זה שד! היצר הרע זה שד, שאחרי חטא אכילת עץ הדעת, עץ הדעת זה האות ד' וְעַץ הַחַיִּים זֶה הָאוֹת ד', כֵּל הָעֲבוּדָה שְׁלָנוּ זֶה לְהַפִּיךְ אֶת הַר' לִד', מָה אֲנַחְנו עוֹשִׂים? — לְהַפִּיךְ; [הופכים את ה־ד' ל־ר', אפלו התנא הכי גדול בעולם — רבי אלעזר בן ערך¹¹ גם הוא נכשל עד שהתפך אצלו ד' ל־ר',

מאחשורוש, ונתנה לו שדה במקומה, והיא חזרה לזרועות מרדכי. ומרדכי ישדע את שם המפְרָש ושבעים לשון, עשה כל זה בחכמה. ולכן פרשה בעלי המשנה, שאפלו בלי זה יש לאדם לפני שיתיחד עם אשתו לדבר עמה, משום ששמה התחלפה שדה באשתו.
¹¹ שבת קמז, ע"ב

אמר רבי חלבו חמרא דפרוגייתא ומיא דדיומסת קפחו עשרת השבטים מישראל **רבי אלעזר בן ערך איקלע להתם אמשיק בתרייהו אישקר תלמודיה פי הדר אתא קם למיקרי בספרא בעא למקרא "החדש הזה לכם" אמר החרש היה לפם בעו רבנן רחמי עליה והדר תלמודיה** והיינו דתנן רבי נהוראי אומר הוי גולה למקום תורה ואל תאמר שהיא תבא אחריה שחבריה קיימוה בידך "ואל בינתך אל תשעו" תנא לא רבי נהוראי שמו אלא רבי נחמיה שמו ואמרי לה רבי אלעזר בן ערך שמו ולמה נקרא שמו רבי נהוראי שפנהיר עיני חכמים

דא, אסתר, לישנא דסתר'ה, (תהלים לב) אַתָּה סֹתֵר לִי, שְׁכִינְתָּא אֲסִתִּירַת לָהּ מֵאֲחֻשְׁוֹרוּשׁ, וְהִיב לִיה שִׂידָה בְּאַתְרָהּ, וְאַתְהָדַרַת אִיהִי בְּדְרוּעִיהָ דְמֵרְדֳּכִי. וּמֵרְדֳּכִי דִהְוָה יָדַע שְׂמָא מִפְרָשׁ, וּשְׁבַעִין לְשׁוֹן, עֲבַד כֹּל דָּא בְּחֻכְמָתָא. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין, דְּאִפְּלוּ בְּלֵא דָּא, אִית לִיה לְבַר נֶשׁ קוֹדֵם דִּיִּתְיַחַד עִם אֲתַתִּיהּ, לְמַלְלָא עִמָּה, בְּגִין דְּשְׂמָא שִׂידָה אֲתַחְלָפָא בְּאַתְתִּיהּ.

[תרגום: ורבותינו בעלי המשנה, במלכה נאמר (תהלים קג) ומלכותו בכל משלה. אחר שהתלבשה בה אסתר, שלטה אסתר על אחשורוש ואמתו, ונאמר בהם (אסתר ט) והרוג בשנאייהם. ואם תאמר שהתיחד עמה, אף על גב שהיו בבית אחד - חס ושלום, אלא כמו יוסף, שנאמר בו (בראשית לט) ותנח בגדו אצלה, ולא לבושו, אלא בגדו, לשון (ישעיה טז) בוגדים בגדו. וכאן סוד גדול. ומשום זה אסתר, לשון הסתרה, (תהלים לב) אַתָּה סֹתֵר לִי. הַשְּׁכִינָה הַסִּתִּירָה אוֹתָהּ

שבמקום לקרא "החודש" קרא :
"החרש", אפילו[ן] שאם נשים את
כל חכמי ישראל כנגדו הוא יכריע
את כלם, הוא יכריע את כל חכמי
ישראל, הוא — יורדת אש
מהשמים, כתוב בחגיגה י"ד עמוד
ב', שיירדה אש מהשמים. הוא

אמר: בא נרד מהחמור, [12]...

אז עכשיו צריכים לדעת: עמלק —
זה היצר הרע! לא המן ולא פרעה.
וזה מה שמסבירה מרים, שהיא
היתה ילדה בת חמש וחצי, אבא
שלה כבר היה בגיל מאה שלשים

מראי מקומות והערות

בהלכה:

פירש רש"י: **חמרא דפרוגיתא** - שם
מדינה שיינה משובח: **קפחו עשרת
השבטים** - שהיו בעלי הנאה, ועסוקים
בכה, ולא היו עוסקים בתורה, ויצאו
לתרבות רעה: **להתם** - לפורגיתא
ודיומסית: **אמשיף בתריהו** - אחר המין
והרחיצה: **איסקר תלמוניה** - נעקר
תלמודו ושכחו: **החרש** - היה לבם: **הוי
גולה למקום תורה** - אם תלמיד חכם אתה
אל תשב אלא במקום תלמיד חכם חברך,
ואל תאמר תלמידים הם יבואו אלי ודי לי
בכה, למה אהיה גולה: **שחביניהו יקמונה
בדוד** - שתהא רגיל אצלם וקשתשנה
מסכת אחת והם אחרת תשמענה ותהא
סדורה בפיך ואל תשתפח הימנה: **ואל
בינתה אל תשען** - לומר חכם גדול אני,
וזכרן, וכשאחזור פרק זה או מסכת זו לא
תשתפח חברתה ממני:

מאה ארנות, בכל ארנה יהיה עשרה
חמורים, כל ילד יקבל חמור, ונלך על
חמורים כמו פעם.

אירונים, אני לא יודע מי המציא את
האירון הזה, מי המציא את השטות
הזאת?! זה הדבר הכי פרימיטיבי זה
האירון! הרבה נסע באירון?! ר' נתן נסע
באירון?! אפלו ר' אברהם בן ר' נחמן -
כבר היה אירונים - הוא לא נסע באירון!
מה פתאם?! אני לא יודע מי המציא את
הדבר הזה, מאיפה לקחתם את הדברים
האלה?! זה לא היה דבר קנה, לא הבעל
שם טוב... הבעל שם טוב אמר את השם
המפורש, ישב בעגלה, אמר לעגלון:
תסתובב, תשב עם הגב לסוסים, מה
פתאם הפנים שלך לסוסים, כל היום
לראות את הסוסים?! תסובב את הראש
מהסוסים. אז העגלה עפה באויר, פתאם
מגיעים לאיזה כפר, [שואלים את
המקומיים]: איפה נמצאים? [אומרים
להם שם מקום שהיה מרחק] אלף
קילומטר.

כתוב בכוכבי אור שהרבה הגיע עם ר'
שמואל מטשפליק, הגיע הוא שאל: איפה
נמצאים בעצם? אמרו לו כן, איזה כפר
אלף קילומטר - אלפים קילומטר. מי
צריך את האירונים האלה?! מי המציא
את הדברים האלה?! אני לא מבין מאיפה
לקחו את הדברים האלה.

— בגיל של יוכבד¹³].

תשליכהו". אז מרים אומרת לו: אבא, תבטל את הגזרה, אני לא מבינה אותך, מה שייך כאן?! אז הנשים אמרו לגברים: אנחנו מבטלות את הגזרה. הגברים היו חרשים אלמים, הגברים היו היו חרשים אלמים, אמרו: יש כזה גזרה? כל אחד ילך הביתה, יצטרכו להפטר מעל המשפחה. זה על, זה לא... אדם מתחתן אז

אז על כל פנים, אז עמרם מגרש את יוכבד, אז אף אחד לא יודע את הסבה האמתית, הרי יש ששים רבוא — כל אחד אומר: היא שרפה את האכל, בטח היא הרגיזה אותו, היא נתנה לו סטיירה אולי... אבל הסבה הפשוטה היא פשוטה, שהיתה כזו גזרה נוראה — "כל הבן הילוד היארה

— מראי מקומות והערות —

אז זה תלוי רק בפעל; שהפעל יהיה ארוך רוח, שהפעל יהיה נורמלי. אם הפעל לא נורמלי, גם אין מה לחיות אתו. לכן אומר רבי עקיבא: אפלו הקדיחה תבשילו. כי זה בעל משגע גמור, זה... מה קרה?! חמשים שנה היא כבר עושה לך את האכל הכי טעים שיש בעולם, אין פזאת אשה כמו אשתך, אז פעם אחת האכל נשרף...

¹³ אדם רוצה להתגרש? בסדר, תתגרש — תחכה לגיל מאה שלשים. תחכה בסבלנות, לא שעכשיו תתגרש בגיל עשרים, זה לא שיק צה דבר. בגיל מאה שלשים כבר בסדר, כבר אשתך נמאסה עליה, שרפה לך את האכל כמה פעמים — אני עוד יכול להבין. אבל לפני מאה שלשים לא שיק דבר צה.

הוא "רחים על צנארו", יש לו על על הצנאר. אז כלם שמחו להפטר מהעל. אז מרים אומרת לו: אבא, אני לא מבינה מה קורה כאן, פה לא נתנו לנשים להתפלל. הנשים התפללו, הנשים רקדו, רק שרו, אז עם שירה אפשר לבטל כל גזר דין בעולם! על ידי ששרים...

אז מרים אמרה לאבא שלה: אין פרעה, ואין גזרות, ואין שום דבר, אני ילדה בת חמש וחצי אומרת לך, תעמד להתפלל, תעשה שמונה עשרה! אז אם הוא היה מתפלל, הוא היה מבטל את הגזרה הזאת, ולא היה גרושין בישראל, אז המצרים היו עושים תשובה.

כי לא צריך שום דרשות, אדם אומר תגיד דרשות... רוקדים, שרים, מתפללים, אז העולם עושה

תשובה, האמונה מאירה, האמונה היא מאירה בכל העולם. כל העולם זה גוף אחד — יהודים, גוים, לא משנה. זה הכל נשמה אחת, גוף אחד. כמו שיש ידים, רגלים, צפרנים, שערות, אז כל אחד יש לו איזה בחינה; זה — שערה, זה — צפרן, אבל זה גוף אחד, אם הצפרן כואבת — אז מרגישים את זה בכל הגוף, אם אדם תולש שערה — אז הוא מרגיש את זה בכל הגוף. אז ברגע שיהודי עושה תשובה, שיהודי רוקד ושר, רק רוקד ושר אז... [כולם חוזרים בתשובה]. אז הנשים התחילו לשיר וכשהתחילו לשיר הגזרה התבטלה.

אז [במצרים] היה שלש סוגי נשים¹⁴: היו נשים שהתפללו מיד

❁ מראי מקומות והערות ❁

להם בין שפתים שנאמר (תהלים סח) "אם תשכבון בין שפתים כנפי יונה נחפה בכסף", בשכר ששכבו בין שפתים זכו ישראל לביזת מצרים שנאמר "כנפי יונה נחפה בכסף", וכיון שמתעברות באות לביתהן, וכיון שהגיע זמן מולידיהם הולכות וילדות בשדה תחת התפוח שנאמר (שיר ח) "תחת התפוח עוררתיך" והקב"ה שולח מלאך משמי מרום ומנקה אותם ומשפר אותם כחיה זו שמשפרת את הולד שנאמר (יחזקאל טז)

¹⁴ מדרש רבה שמות - פרשה א פסקה יב
סוג הראשון של נשים: דרש ר"ע בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים. ומה עשו, בשעה שהיו הולכות לשאוב מים, הקב"ה מזמן להם דגים קטנים בכדיהן ושואבין מחצה מים ומחצה דגים ומוליכות אצל בעליהן ושופתות להם שתי קדרות אחת של חמין ואחת של דגים ומאכילות אותן ומרחיצות אותן וסכות אותן ומשקות אותן ונזקקות

עם הגזרה "כל הבן הילוד היארה תשליכהו" — שום אשה לא רוצה שיזרקו לה את הילד ליאור, אין דבר כזה. הגברים אמרו: מה? נביא ילדים ליאור? ! אכל הנשים אמרו: לא, הם יחיו! נבטל את הגזרה הזאת! אדם מתחתן, בשביל מה אדם מתחתן? בשביל להביא ילדים לעולם! בשביל

להמשיך את הדורות! בשביל להוריד נשמות! אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף, כי יש מליארדי נשמות בשמים, טרליונים של נשמות, עד שהם לא ירדו אז אי אפשר להביא את הגאולה, צריכים להביא כמה שיותר ילדים — כמה שיותר נשמות, במסירות נפש, וברגע

מראי מקומות והערות

"ומוולדותיך ביום הולדת אותך" וגו', ומנקט להם שני עגולין אחד של שמן ואחד של דבש שנאמר (דברים לב) "ויניקהו דבש מסלע" וגו', וכיון שמכירין בהן המצריים רצו להרגם ונעשה להם נס ונבלעין בקרקע ומביאין שוורים וחורשין על גביהן שנאמר (תהלים קכט) "על גבי חרשו חורשים", ולאחר שהולכין מבצבצין ויוצאין כעשב השדה שנאמר (יחזקאל טז) "רבבה כצמח השדה נתתיך", וגו' וכיון שמתגדלין באין עדרים עדרים לבתיהם שנאמר (שם) "ותבאי בעדי עדיים" אל תקרי בעדי עדיים אלא בעדרי עדרים. וכשנגלה הקב"ה על הים הם הכירוהו תחלה שנאמר (שמות טו) "זה אלי ואנוהו":

"אחזו לנו שועלים" אלו המצריים הרשעים, שועלים אלו בני המצריים, מחבלים כרמים וכרמינו סמדר אלו בני ישראל שהם משולים ככרם וכו' באותה שעה אמר הקב"ה למלאכי השרת מן אותה שעה שיצרת אתכם מוכנים להציל את בני ישראל רדו מלפני וראו את בני חביבי בני אברהם ויצחק ויעקב שמשליכין אותן בנהר מידי ירדו המלאכים מלפניו כשהיו מבוהלים ועומדים במים עד ארכבותיהם והיו מקבלין את בניהם של ישראל ומניחין אותן על פני הסלעים והקב"ה היה מוציא להן כמין דדים מן הסלעים ומניקין אותן לקיים מה שנאמר "ויניקהו דבש מסלע" וגו' (דברים לב):

סוג השלישי של נשים: גזירה

תנא דבי אליהו רבה ז' סוג השני של נשים: ומפני מה נטבעו המצריים ע"י ישראל בים סוף לפי שנאמר "ויצו פרעה לכל עמו לאמר כל הבן הילוד היאורה תשליכהו" וגו'. אין צו אלא כרוז וכו'. ומה היו עושי בני המצריים הרשעים, היו הולכין ומחזירין בעירות של ישראל. כיון שהיו שומעין קולה של אשה צועקת בלידתה היו הולכין ואמרו לאבותיהן ובאין ונוטלין את בני ישראל ומשליכין אותן בנהר ועל אותה שעה נאמר (שה"ש ב)

שניה שגזר פרעה כל מי שאינו משלים מתכונת הלבנים יהיו בונין אותו בבנין תחת השורה של לבנים והיה הקב"ה משמיע קולן של ישראל בתוך מצרים שהיו יוצאות על נפשות של ישראל תחת השורה של לבנים והציל הקב"ה אותן ע"י שנשבר הבנין ויוצאין ממנו כצפור הניצל מן הפח שנשבר ויוצא שנאמר "נפשנו כצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ואנחנו נמלטנו" (תהלים קכד).

שְׁמֵכֵי־אִים אוֹתָם בְּקִדְשָׁה — אִז הֵם יִלְמְדוּ תוֹרָה.

אָדָם רוֹאֵה שֶׁהֵילֵד מוֹרִיד אֶת הַפְּאוֹת, הוּא רוֹצֵה לְמוֹת, הוּא רוֹצֵה לְהִתְאַבֵּד. לְמָה? כִּי זֶה לֹא הָיָה בְּקִדְשָׁה, אִז נוֹלָד יֵלֵד לִיצֵר הָרַע, נוֹלָד בֵּין לְסִטְרָא אַחְרָא. אָסוּר שְׂאֵף יֵלֵד יוֹרִיד אֶת הַפְּאוֹת, אִין דְּבַר כְּזֶה, זֶה הַטְּבַעִיּוֹת — שֶׁהַפְּאוֹת גְּדוֹלוֹת מִלְבָּד, הַפְּאוֹת יוֹתֵר גְּדוֹלִים מִהֶזְקֵן פִּי אִין סוּף, "וּמְחֵץ פְּאֵתֵי מוֹאֵב" — עַל יְדֵי הַפְּאוֹת. לְכֵן אִמְרַנּוּ שֶׁפְּאָה זֶה גִימְטְרִיא 300, אִי אֶתְכֶם לְמַדּוּ שֶׁפְּאָה זֶה 86? אִנִּי לֹא יוֹדַע... אִנִּי נֶגֶד חֻקְמַת הַטְּבַע, נֶגֶד חֻשְׁבוֹן. אִנִּי [יֹדַע שֶׁ]בְּזֶה־רַק כְּתוּב שֶׁפְּאָה גִימְטְרִיא 300 — תִּשְׁבֵּר אֶת הַרְאֵשׁ, מָה זֶה עֵינֵן שְׁלִי... תִּחְתֹּךְ אֶת הַשְׁמוּנָה לְאַרְךָ / לְרֹחַב, עַד שֶׁתִּגְיַע לְ-300, מָה זֶה מְשֻׁנָּה אִיךָ... יֵשׁ הַמּוֹן אֶפְשָׁרוּיּוֹת. כָּל זֶה מְסֻבֵּיר הָעֵץ חַיִּים בְּדֶף סו, אִיךָ מִ-86 נִהְיָה 300.

אִז הַנְּשִׁים אָמְרוּ: אֲנַחְנוּ נִתְפַּלֵּל. מָה הַפְּרוּשׁ. אֲנַחְנוּ נִבְטֵל אֶת הַגְּזֵרָה. הַגְּבָרִים כְּבָר לֹא רָצוּ לְבִטֵּל

אֶת הַגְּזֵרָה, שְׁמַחוּ שִׂישׁ כְּזוֹ גְּזֵרָה, שְׁמַחוּ שְׂאֶפְשֵׁר כְּבָר לְהַפְטֹר מִהָאֵשׁ, לְחַיּוֹת טְפָה לְבָד. אָבֵל אִין כְּזֶה דְּבַר "לְבָד", אִז עוֹשִׂים עֲבֵרוֹת, אִם אָדָם אִין לוֹ אֵשׁה — אִז הוּא עוֹשֶׂה עֲבֵרוֹת, אִין "בְּאִמְצַע", כָּל אֵלָה שְׁלֹא רוֹצִים לְהִתְחַתֵּן — עוֹשִׂים עֲבֵרוֹת, זֶה לֹא... הַתּוֹרָה הִיא מוֹדַדַּת בְּדִיוֹק אֶת הַכַּחַשׁ שֶׁל הָאָדָם, אִם אָדָם רוֹצֵה לְהַשְׁמֵר מִהַחֻטָּא — הוּא תִּיב שִׁיְהִיָּה לוֹ אֵשׁה, וְאִז הוּא צָרִיךְ לְהִיּוֹת נוֹרְמָלִי, הוּא צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּעַל טוֹב, הוּא צָרִיךְ לְעַזּוֹר בְּבִיטָה, וְלִשְׁרִי, וְלִרְקַד עִם הַיְלָדִים.

אִם אָדָם לֹא רוֹקֵד עִם הַיְלָדִים — הַיְלָדִים הוֹלְכִים לְתַרְבוֹת רַעָה. הַיְלָד רוֹאֵה: פֹּה הַכֹּל מְשַׁעֲמָם, אִין פֹּה רְקוּדִים, אִין פֹּה שִׁירִים, הוּא מְחַפֵּשׁ הַרְקָדוֹת — הוּא הוֹלֵךְ לְפִאָבִים, לְדִיִּסקוֹטֵקִים, לְשִׁיר שֵׁם, לְרְקַד שֵׁם, הוּא רַק רוֹצֵה לְרְקַד כָּל הַיּוֹם. אִם הָאָבֵא לֹא רוֹקֵד עִם הַיְלָד, אִז הַיְלָד הוֹלֵךְ הוּא מוֹצֵא לוֹ מְקוֹמוֹת אַחֲרִים לְרְקַד, לֹא עָלֵינוּ.

אִז אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁהַכֹּל זֶה הַרְקוּדִים, אִז הַנְּשִׁים הַקְּדוּשׁוֹת

את הילד. אבל לנשים צדקניות הם לא הספיקו, אפלו שהמצרים הגיעו מיד תוך שניה, הילדים קראו להם — הילדים המצריים, לכן כלם התחייבו מיתה בכורות, כי כלם היו מזעיקים את הימ"ר, את הקומנדו, שיבאו לחטף את התינוקות שנולדו עכשיו, שאשה [יולדת] חייבת לתת צעקה, אין "בלי צעקה", אז צעקה אחת זה מספיק [שישמעו התינוקות ויזעיקו את החילים]. אז מיד הגיע ימ"ר, והקומנדו, והציונים הגיעו, וזרקו את הילדים ליאור.

אבל הנשים הצדקניות, הנשים שרקדו כל היום, ששרו כל היום,

הטהורות שהחליטו להביא ילדים במסירות נפש והתפללו שיבאו מלאכים, וככה היה באמת. כתוב בתנא דבי אליהו פ"ק ז': מיד הגיעו מלאכים, ברגע שאשה ילדה, הם באו לשבר את הדלת, הם העמידו — "אחזו לנו שעלים שעלים קטנים מחבלים כרמים" (שיר השירים ב, טו), מה זה ה"שעלים"? השעלים זה התינוקות של המצרים שנקראים שעלים, אז כל אשה שראו שהיא כבר בחדש התשיעי, שמו לה שומר — ילד מצרי] שהוא ישחק שמה בחול, אמרו לו: כשהאשה תתן צעקה תקרא לקומנדו, לימ"ר, ליס"מ, הגיע יס"מ שברו את הדלת, חטפו

אז בָּרַגַע שֶׁהַמְצָרִים נִגְשׁוּ לְשֹׁבֵר
אֶת הַדֶּלֶת, אִז הַמְּלָאכִים נִכְנְסוּ דֶרֶךְ
הַחֲלוּנוֹת וְחָטְפוּ אֶת הַתִּינוּקוֹת. ה'
אָמַר לַמְּלָאכִים: רֹצֵפוּ, רֹצֵפוּ מֵהָר,
לִפְנֵי [שֶׁהַמְצָרִים] יִשְׁבְּרוּ אֶת
הַחֲלוּנוֹת, לִפְנֵי שִׁישְׁבְּרוּ אֶת הַדֶּלֶת,
לִפְנֵי שִׁיכְנְסוּ מֵהַחֲלוֹן וּמֵהַדֶּלֶת. אִז
עָשׂוּ בְרִיקָדוֹת (- מַחֲסוֹם נִגַּד
טִנְקִים), הִילָדִים שָׂמוּ בְרִיחִים,
מִסְמְרִים, קֶרְשִׁים, שָׁלֵא יִשְׁבְּרוּ אֶת
הַדֶּלֶת, אָבָל זֶה לָקַח שְׁעָה לְשֹׁבֵר
אֶת הַדֶּלֶת, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הַתִּינוּק
כָּבֵר הִסְפִּיק לְהִגִּיעַ לְיָאוֹר —
הַמְּלָאכִים לָקְחוּ אוֹתוֹ, ה' אָמַר:
רֹצֵפוּ, גּוֹשׁוּ, רֹצֵפוּ. כֻּלָּם רָצוּ, כָּל
הַמְּלָאכִים. [ה' יָרַז אוֹתָם:] מֵהָר,
אֲנִי רַק בְּרֵאתִי אֶתְכֶם בְּשִׁבְיֵל זֶה,
בְּשִׁבְיֵל לְתַפֵּס אֶת הִילָדִים לִפְנֵי
שֶׁהַמְצָרִים מִגִּיעִים. וְכִכָּהֵם רָאוּ
נָסִים כָּל רֶגַע, כָּל שְׁנִיָּה, הַנָּשִׁים
רָאוּ נָסִים, הַנָּשִׁים חוֹלְלוּ נָסִים.

וְלִכְּן הַנָּשִׁים יָצְאוּ בְּמַחֲלוֹת, יָצְאוּ
עִם תְּפִים. יָדְעוּ, שְׁעַכְשֵׁיו יִהְיֶה עוֹד
יֹתֵר נָסִים, כִּי כָּל שְׁנִיָּה זֶה נָס
חֲדָשׁ, כָּל שְׁנִיָּה זֶה עוֹד נָס וְעוֹד נָס
וְעוֹד נָס, וְזֶה הָיָה הַנָּסִים הַכִּי
גְּדוּלִים — שָׂרְאוּ שֶׁהַמְּלָאכִים

מִגִּיעִים, נִכְנְסִים מֵהַחֲלוֹן גַּם בְּלִי
לְשֹׁבֵר אוֹתוֹ, חוֹטְפִים אֶת הַיֶּלֶד,
מִעֲבִירִים אוֹתוֹ אֶת הַיָּאוֹר,
מִעֲבִירִים אוֹתוֹ אֶת הַנִּילוּס,
מִעֲבִירִים אוֹתוֹ אֶת יַם סוּף.
"וַיִּנְקְהוּ דָבָשׁ מִסְּלַע וְשִׁמֵּן
מִחֲלָמִישׁ צוּר" (דְּבָרִים לֵב, יג), וְהִתְחִילוּ
לְצַאת שִׁמֵּן מֵהַסְּלָעִים, חָלָב
מֵהַסְּלָעִים, דָּבָשׁ, הַתִּינוּק שָׁחָה
בֵּינָם שֶׁל דָּבָשׁ, כָּל תִּינוּק שְׁנוּלָד
לְאֵמָא צְדִיקָה, לְאֵמָא קְדוּשָׁה,
לְאֵמָא שְׂרָק רֹקְדָת וְשָׂרָה, וְהִיא לֹא
רוֹאֶה שׁוֹם גְּזֵרָה, הִיא יוֹדַעַת שְׁכָל
גְּזֵרָה אֲפֹשֶׁר לְבַטֵּל עַל יְדֵי שִׁירִים
וּמַחֲלוֹת וְרִקְוֹדִים, אִז הַתִּינוּק הַזֶּה
שָׁחָה בְּאֵגְמִים שֶׁל דָּבָשׁ. הֵם עָמְדוּ
וְעָשׂוּ תַצְפִּיּוֹת, עָמְדוּ טְלַפְנִיּוֹת, כָּל
אֵמָא נִעְמָדָה עַל אִיזָה גִבְעָה
וְהִסְתַּכְּלָה אֵיפָה הַבֵּן שְׁלָהּ, הִיא
זֹהֲתָה אֶת הַבֵּן שְׁלָהּ, הִיא רָאֲתָה אֶת
הַבֵּן שְׁלָהּ שׁוֹחָה בֵּינָם שֶׁל דָּבָשׁ, יֶלֶד
בֶּן יוֹמוֹ, יֶלֶד בֶּן שְׁנַי יָמִים, שׁוֹחָה
בֵּינָם שֶׁל דָּבָשׁ, וְאַחֲרֵי זֶה הוּא עוֹבֵר
לָיִם שֶׁל חָלָב וְלָיִם שֶׁל שִׁמֵּן, כִּכָּהֵם
הַתִּינוּקוֹת... כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי
חֲנִינְא, בְּזִכּוֹת הַשִּׁמֵּן שֶׁאֵמָא שְׁלִי
סָכָה אוֹתִי בְּיִלְדוּתִי אֲנִי יִכּוֹל לְעַמֵּד
עַל רֶגֶל אַחַת בְּגִיל שְׁמוֹנִים.

ישיבות, הוא לקח... אנשים אמרו לו: "אנחנו רוצים, רוצים ישיבה עם משטר, לא ישיבה שקמים באחד", אדם מחפש ישיבה עם יד חזקה, עם יד שרודה בתלמידים. זרוק מרה בתלמידים' כתוב [כתבות קד], 'זרוק מרה! זרוק מרה, שלא ילכו ברחוב יפו, שלא ילכו לאנג'ל, לנחמה. [ההמשך יבוא שבוע הבא]

כי רחבעם, התיעץ עם הילדים. מה זה "התיעץ עם הילדים"? מה זה "ילדים"? מה, הוא הלך לגן ילדים? מה, הוא משגע? הוא כבר לגמרי משגע? מה יש ללכת לגן ילדים?! אז איזה ילדים? — ילדים זה נקרא עד גיל שמונים, עד גיל שמונים אדם נקרא "ילד", אם הוא יכול לעמד על רגל אחת הוא נקרא "ילד", הוא לקח ראשי

והתקדשתם

גבורה שבגבורה כ"ד בניסן

הכל, הכל כבר נפעל, "כי גבר עלינו חסדו" (תהלים קי"ז ב'), החסד רק גבר, ה' רק מגביר את החסד, זה בתנאי שאנחנו לא רואים כלום.

אנחנו לא שומרים עינים, אם משיח יבוא היום לא נוכל להכנס למנין שלו¹⁵, הוא ישר יגרש אותנו החוצה¹⁶, כי אשה

היום זה היום הכי גדול בשנה, גבורה שבגבורה, שאפשר לפעל הכל, אין דבר שלא פועלים בכזה יום, יותר גדול מיום כפור ויותר גדול מכל הימים בשנה, מראש השנה, גבורה שבגבורה זה יום שפועלים הכל, מה שאדם מבקש, מה שאדם מתחנן, מה שאדם רואה, פועלים

מראי מקומות והערות

¹⁵ זיין פין משיח'ס מנין". (ה"ה: ע"ע גמ' ברכות לד.). שיהות וסיפורים מרבינו ז"ל
¹⁶ עשיתי חשבון שאפשר לעשות מוניטור כמה מחשבות אסורות כמה ראיות אדם רואה ביום, כי כל ראיה אסורה ישר הרעל נכנס לתוך הדם, והחום של דם עולה.

¹⁵ שיה שרפי קודש – חלק ה מז
 אמר רבנו ז"ל: במנינו של משיח אם יהיה לאהרן הרהור יפו אותו במוט ברזל (לשבר עצמותיו), אבל בחירה תהיה לו, יש לו בררה, לא להפנות במנין של משיח. "בי משיח'ס מנין אז איינער וועט האבין א תרהור וועט מאן אים שלאגין מיט אןראנג (ציינעבן די בינער), נאר די בחירה וועט ער האבין, ער האט א בררה ניט

למחשבות הרעות? ! אם אין מחשבות זכות וקדושות אז הוא לא יכול לבוא, משיח ממש אמלל, משיח בוכה, "הוא אסור באזקים" (רמיהו מ' א), הוא רוצה לבוא הוא לא יכול לבוא, כאלה מחשבות - אז הוא לא יכול לבוא, אז מה שמעפב את הגאולה זה המחשבות הלא טובות, וצריך לחנוך את הילד מגיל אפס שיהיה לו מחשבות טובות, מגיל אפס, שביבא לתפלה ויעמד במקום, ושיבוא שמתפללים עד הבקר".

היום גבורה שבגבורה, "כי גבר עלינו חסדו", ה' מגביר את כל החסדים, אין שום דינים, גבורה שבגבורה כבר אין שום דין, כי הכל זה רק חסדים. (בקות וברקים, תזרע)

צריכה להביא כבש, עכשיו זה פרשת יולדת, למה היא צריכה כבש לעולה? מילא שני תורים ושני בני יונה, כי על כל מחשבה רעה צריכים להתחזק שרפה, אשה חייבת שרפה על כל מחשבה לא טובה, אז היא צריכה להביא כבש, כבש אחד לעולה, על כל מחשבה אסורה צריכים להביא כבש לעולה, אז השני תמידים מכפרים על המחשבות הרעות, אחד בבקר, פה ברוך ה' הכל מתפפר, אם אדם גר מחוץ לירושלים לא מתפפר שום דבר, פה בירושלים הכל מתפפר לו, אבל שלא משיח לחטוא, כי משיח לא יכול לבוא.

זה שמשיח לא בא בגלל המחשבות הרעות, בשביל מה הוא יבוא?!

נדב ואביהוא

אלקים שהוא דין רק הני"ה שהוא רחמים, כי אסור בכלל שיהיה דין, אחרי העגל לא היה שום דין היינו שלא נענשו על העגל כפי שהיה ראוי להם, אלא "ביום פקדי ופקדתי" (שמות לב, לד) "קח לה עגל בן

אנחנו קוראים בפרשת שמני "היום ה' נראה אליכם" (נקרא ט, ד) נדב ואביהוא רצו לבטל את שם אלקים "לא יהיה לה אלהים אחרים על פני" (שמות כ, ג) כי אסור בכלל שיהיה בשם

מראי מקומות והערות

יצטרכו לגמור את הסעודה לפני השקיעה, אם אוכלים כזית אחרי השקיעה זה כבר שאלה, כבר שאלה ממש, צריך לגמור כזית הראשון לפני השקיעה, כי גם רצה וגם יעלה ויבוא זה סתירה, את שניהם בידה זה יהיה בעיה.

17 היום התפילה - מעריב עד הבוקר, ונסע לים סוף ונספיק להזור לוותיקין, העיקר להגיד שירת הים בים סוף, ואז נעשה ריקודים עד המש בבוקר, כולם יטבלו בים סוף ובקרב ראש חודש טובלים בכינרת, ראש חודש זה במוצאי שבת, עכשיו זה שאלה מה יהיה עם יעלה ויבוא,

בְּקֶרֶת לְחֵטְאֵת” (ויקרא ט, ב) הַעֲגֵל שֶׁהַקָּרִיב אֶהְרֹן בְּיָוֵם הַשְּׁמִינִי בָּא לְכַפֵּר עַל חֵטְא הַעֲגֵל. כָּל הַשּׂוֹאֵה כָּל מֵה שֶׁקּוֹרָה יוֹרִים טִילִים זֶה בָּא לְכַפֵּר עַל חֵטְא הַעֲגֵל. כָּל הָעֲבוּדָה שֶׁל נָדָב וְאָבִיהוּא הִיָּה “כִּי הַיּוֹם ה’ נִרְאָה אֲלֵיכֶם” (ויקרא ט, ד) שֶׁרַק יִהְיֶה שֵׁם הַהוּיָה בְּעוֹלָם נָדָב וְאָבִיהוּא רָצוּ לְבַטֵּל אֶת שֵׁם אֱלֹהִים כִּי כְּתוּב “לֹא יִהְיֶה לָּךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי”, כָּל שְׁנֵיהֶם שִׁישׁ שֵׁם אֱלֹהִים בְּעוֹלָם זֶה דִּין אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְבַטֵּל אֶת כָּל הַדִּינִים עַל יְדֵי הַצְּדִיק אֲפֹשֶׁר לְבַטֵּל אֶת כָּל הַדִּינִים בְּרָגַע שֶׁמִּגִּיעִים לְצְדִיק אֲמִתִּי וְיוֹדְעִים מִהַצְּדִיק הָאֲמִתִּי אֲפֹשֶׁר לְבַטֵּל אֶת כָּל הַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם אֵין דִּין שֶׁלֹּא מְבַטְלִים עַל יְדֵי הַצְּדִיק הָאֲמִתִּי עֲקוּרֹת נִפְקָדוֹת שְׂדוּכִים. שְׂדוּכִים אָדָם צְרִיךְ לְהַחֲלִיט. תִּשְׁעִים אַחֲזוּ מִתְקַשִּׁים לְהַחֲלִיט קִשְׁיָה לָהֶם לְהַחֲלִיט יֵשׁ לָהֶם מֵאָה הַצְּעוֹת לֹקַח לָהֶם מֵאָה שְׁנָה לְבָרֵר אֶת הַמֵּאָה הַצְּעוֹת כָּל שְׁנָה הֵם מְבָרְרִים אֵיזָה הַצְּעָה לְפָחוֹת בְּגִיל מֵאָה עֶשְׂרִים הֵם יִגִּיעוּ לְהַחֲלִטָה אַז זֶה גַם יִהְיֶה טוֹב... אֲבָל הָעֲבוּדָה שֶׁל נָדָב

וְאָבִיהוּא זֶה הִיָּה לְבַטֵּל כָּל דִּין שֶׁבְּעוֹלָם שְׁלֹא יִהְיֶה שׁוֹם דִּין שׁוֹם צָעַר וְלֹא יִהְיֶה מְסָכִים עַל הַמַּחַ הָעֶקֶר “הַיּוֹם ה’ נִרְאָה אֲלֵיכֶם” שְׁלֹא יִהְיֶה שׁוֹם מְסָכִים עַל הַמַּח שְׁמָה שְׂאָדָם יִלְמַד הַיּוֹם גְּמָרָא קְצוֹת הַחֲשֵׁן הַכֹּל הוּא יְבִיז אוֹטוֹמָטִית כְּמוֹ שֶׁהוּא קוֹרָא סְפוּר כָּל הַקְּצוֹת הַחֲשֵׁן זֶה כְּמוֹ סְפוּר אֵין שֵׁם שׁוֹם בְּעֵינָה כָּל דָּף הוּא חוֹזֵר מֵאָה פְּעָמִים וּמְבָרֵר וּמְפָרֵשׁ מֵאָה פְּעָמִים. (ארזי הלבנון רי"ט)

נָדָב וְאָבִיהוּא הָיוּ נִשְׁמוֹת אָדָם הָרֵאשׁוֹן, נָדָב וְאָבִיהוּא שְׂאֵלוּ שֶׁטְּפָלוּ בָּהֶם נִאֲמַר עֲלֵיהֶם “טְמֵאִים לְנִפְשׁ אָדָם”, וְהַפְּנָה כְּתוּב שֶׁעַר הַפְּסוּקִים שֶׁהֵם הָיוּ נִשְׁמַת אָדָם הָרֵאשׁוֹן, הֵם הָיוּ הַסְּפִירוֹת נִצַּח וְהוֹד. וְיַעֲקֹב אָבִינוּ שָׁגַם הוּא הִיָּה נִשְׁמַת אָדָם הָרֵאשׁוֹן (זוהר, ח"א בְּרֵאשִׁית כ"א, ע"ב)¹⁸, וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ל"ב כ"ו) “וַיִּגַע בְּכַף יָרֵךְ יַעֲקֹב” אוֹמֵר הַזֶּהֱרֵר (צָרוּר הַמּוֹר בְּרֵאשִׁית ל"ב ל"ב) זֶה נָדָב וְאָבִיהוּא, הַמְּלֶאֶךְ שָׂרוּ שֶׁל עֵשָׂו פָּגַע לוֹ בְּכַף הַיָּרֵךְ זֶה הִיָּה נִשְׁמַת נָדָב וְאָבִיהוּא שֶׁהֵם בְּחֵינַת סְפִירוֹת נִצַּח וְהוֹד שְׁנֵיהֶם בְּחֵינַת רְגֵלִים, נִצַּח יְמִין וְהוֹד שְׂמָאל. נָדָב וְאָבִיהוּא

מוראי מקומות והערות

¹⁸ נטל תקפא דדינא מתמן. גינו דירכא איהו לבר מגופא. דיעקב גופא הוה, וגופיה הוה קליל ברזא דתרוין ורגין ברזא דאקרי אדם. כינו דנטל תקפא לבר מגופא, מיד ומקע פך ירד יעקב.

¹⁸ זוהר, ח"א בראשית כא, ע"ב ויגע בכף ירכו פד אתא לגבי דיעקב נטל תקפא מההוא פנות ערב בדינא תקפא. ויעקב הוה אתקליל ביה ולא יכיל ליה. וירא כי לא יכול לו ויגע בכף ירכו.

הַתְּשׁוּקָה שֶׁל מֹשֶׁה לֵּה' הִיְתָה מִחֲבָאֵת, אִישׁ לֹא רָאָה אוֹתָהּ, מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הָיוּ בְּאַתְכַּפְּיָא וְהֵם הָיוּ בְּאַתְגַּלְיָא. "כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִכְנוּ אֶת הַשְּׂרֵפָה" (ויקרא י' טו), עִם יִשְׂרָאֵל חָשַׁב בְּתַמִּימוֹת שֶׁהֵם יוֹתֵר גְּדוֹלִים, הָאִשׁ לְהִכָּה שֶׁלָּהֶם כְּבִשָּׂה כָּל גְּבוּלוֹת, הִיְתָה לְעֵינַי, כָּל הָאֵהָבָה שֶׁלָּהֶם לֵה' יִתְבָּרַךְ חֲצָתָה כָּל גְּבוּלוֹת, וְלִכְּן הֵם הִתְעַבְּרוּ בְּאַלְיָהוּ הַנִּכְבֵּי שֶׁעָלָה בְּסַעֲרָה הַשְּׂמִימָה (שַׁעַר הַגְּלוּלִים יד).

נִפְטְרוּ 'בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי ה'' (ויקרא טז א). כִּי הֵם רָק רָצוּ לְהִתְקַרֵּב לֵה', הֵם רָק רָצוּ לְהַשְׁרִיף לְמַעַן ה', כָּל הַתְּשׁוּקָה שֶׁלָּהֶם הִיְתָה לְהַשְׁרִיף, וְלִכְּן אָמַר מֹשֶׁה 'כֹּה אָמַר ה' בְּקִרְבֵי אֶקְדָּשׁ' (שם י"ג). מֹשֶׁה אָמַר לְאַהֲרֹן שֶׁנִּדְּב וְאַבְיָהוּא גְדוֹלִים מִמֶּנִּי וּמִמֶּךָ, אֹמֵר הָאֲר"י הֵם הָיוּ יוֹתֵר גְּדוֹלִים מִמֹּשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּאַתְגַּלְיָא, מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הָיוּ בְּאַתְכַּפְּיָא, נִדְּב וְאַבְיָהוּא הַתְּשׁוּקָה שֶׁלָּהֶם הִיְתָה אִשׁ לְהִכָּה, הִיְתָה פּוֹרְצַת גְּבוּלוֹת,

חוספות ממורינו הרב שליט"א

אֶת עֲצָמוֹ לְהָאִשׁ עַל קִידוּשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמִחֲשֵׁבָה טוֹבָה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ מִצְרָפָה לְמַעֲשֵׂה, וְנִמְצָא שְׂאִינוּ שׁוֹכֵב וְיוֹשֵׁב בְּמַל, רַק מְקַיִּים מִצְוֹת עֲשֵׂה דְאוֹרֵייתָא.

ב. בְּפִסּוֹק רֵאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע וּבִרְכָה רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה יִתְרַהֵר בְּנוֹכַר לְעִיל, וְעוֹד יִכּוּן אִם יַעֲנוּ אוֹתוֹ כָּל אוֹמוֹת הָעוֹלָם בְּכָל עֵינָיו קָשִׁים וְיִפְשְׁטוּ עוֹרוֹ מִבְּשָׂרוֹ לְהַכְפִּישׁ חֵם וְשָׁלוֹם בִּיחּוּדוֹ, יִסְבּוּל כָּל הַיְסוּדִים וְלֹא יוֹדָה לָהֶם חֵם וְשָׁלוֹם, וְיַצִּיר בְּדַעְתּוֹ וּמִחֲשֵׁבָתוֹ כְּאֵלֹה עוֹשֵׂי לֹא בְּנוֹכַר לְעִיל, וּבִזְוָה יִצָּא יְדֵי חַיִּיב קְרִיאַת שְׁמַע וְתַפְלָה בְּדִין.

צעטיל קטן

מַרְבִּיעוֹ הַרְבֵּי אֱלִימֶלֶךְ מוֹלִיעֵנְסֵךְ זְצוּק"ל זִיע"א

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יַעֲשֵׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם:

א. בְּכָל עֵת וְרַגַע שֶׁהוּא פְּנוּי מִן הַתּוֹרָה, וּבִפְרֵט שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּמַל לְבָדוֹ בְּחֹדֶר אוֹ שׁוֹכֵב עַל מַטָּתוֹ וְאִינוּ יָכוֹל לִישָׁן, יִהְיֶה מְהֻרָּה בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה זוֹ שֶׁל וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִדְמָה בְּנַפְשׁוֹ וְיַצִּיר בְּמִחֲשֵׁבָתוֹ כְּאֵילוֹ אִשׁ גְּדוֹל וְנוֹרָא בּוֹעַר לְפָנָיו עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בְּשִׁבִיל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹכֵר אֶת טַבְּעוֹ וּמְפִיל

ישמח את עצמו להיות כגונב דעת
עליונה חס ושלום.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהוונג של הצדיק האמת,
קשה עליו עניו זה. ולא די שאין לו
שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש
לו יסורין מזה ממש כמו יסורי
התינוק בשעת מילה. כי ממש
יסורין אלו יש להצדיק בשעת וונג
ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת,
על בן אין תיסורים שלו גדולים כל
כה, אבל הצדיק שיש לו דעת
יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה
אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם
יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי
הנראה מדבריו היה שקדשתו של
עצמו גבה עוד יותר ויותר

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש
יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש
תענוג גשמי יצייר במחשבתו בנזכר
לעיל, ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו
שיותר היה לו תענוג ושמחה
בעשיית מצות עשה של ונקדשתי
באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג
גשמי הזה שהוא מהצרת משכא
דחונא, וכך יאמר. וראיה לדבר
שיותר היה לו תענוג ושמחה
בעשיית מצות עשה של ונקדשתי
באופן הנזכר לעיל שאפילו היו
חוטפין אותו וצוחים באמצע אכילה
והיחוד הקדוש לעשות לו העינוים
קשים הייתי משמח את עצמי על
קידוש השם יתברך יותר מתענוג
גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר
אמת בלבבו ושהיה אז בשעת
מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות
ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא

קדושת הכפרשה

| ביום השמיני |

סגן הכהונה כשר, אבל כל העגון של פרה

אדמה שהיא מתקנת את חטא העגל.

כי חטא העגל זה "וביום פקדי ופקדתי",
ו"פקד המלך פקידים" במגלת אסתר,
כי באמת הגזרה נדחתה רק עד לת"ש.
פרשנדתא יש ת' קטנה פרמשתא יש ש'
קטנה "ותכתב" שזה ת' ש', זה נדחה לה
אלפים ת' ש'. כל הגזרה של המן נדחתה
לה אלפים ת"ש.

ואחרי זה כתוב ש(שבע) [נראה שצריך
לומר: עשרים ושמונה] שנים קדם סוף
האלף הששי אז יהיה מלחמת גוג ומגוג
בחשון. כתוב בפרשת בלק זהר חדש
בחשון יבנה הבית השלישי אחרי שגוג
ומגוג יתחיל בחשון, יגמור בחשון, ואז
יגמר הבית השלישי במהרה בימינו אמן.

(ארוזי הלבנון ריז)

היום נקרא "ביום השמיני" זה בא' ניסן,
זה מתחיל בכ"ג אדר, שאנו בימים האלה
בונים את המשכן. שמשוה מקים את
המשכן. "ביום השמיני הקריב משה", משה
זה צדיק הדור שרק הוא יכול להקריב
את הקרבנות בימי המלוואים. לכן ביום
השמיני רק משה מקריב. והוא השתמש
בבגד בלי אימרא (ראה רש"י תענית יא:),
בבגדים של יום הכפורים, הוא השתמש
בבגדים של הכהן הגדול ביום הכפורים,
כי פרה אדומה עושים בבגדי לבן, לכן זה
יוצא ביום השמיני גם פרה אדומה, שזה
משמשים בבגדי לבן. הכהן הגדול עשה
את הפרה אדומה בבגדי לבן. כי לכן הכהן
הגדול – אהרן צריך לעשות את הפרה
אדומה, אפילו שגם אלעזר בנו שהיה אז

קדושת הצדיקים

א יהושע בן נון |

כ"ו בניסן

אמרו שליהושע אין ראש, יהושע הוא בלי ראש, ואחרי זה, כלב בן יפונה אמר אפילו יגידו לעלות לשמים אפשר לעלות לשמים הנקרא אומרת שאפשר לעלות לירח למאדים, לא צריך חלליות, לא צריך שום דבר, אם הולכים עם בטול לצדיק אפשר להגיע לכל מקום בחלל אפילו לאמצע השמים, אומרים בזכות הצדיק. (מסע אל השורשים ע"ב ב').

קראו ליהושע ראש קטוע (סוטה לה ע"א), בלי ראש אמרו זה האדם אין לו ראש הולך אחרי הצדיק כמו טפש אין לו ראש ללמד בסוטה (ל"ה) שהמרגלים לא רצו להכנס לארץ קראו לו - ליהושע ראש קטיעא, ראש קטוע, אין לך בכלל ראש, אין לך ראש, הראש קטוע,

צנור שבת קודש

מילתא דבר יהותא

| בדיחות |

- א. איזה אחד (מ"ש) אמר: יצאתי עכשו מאשדוד, ושוטר סימן לעצור, ולא היה לי זמן. אם מישהו עובר שם, שיקח אותו לאן שהוא צריך...
- ב. שאלתי מישהו בדוך: סליחה, אתה יודע מה השעה? הוא הסתכל בשעונו, אמר לי: "כן. והלך..."
- ג. המשגיח מטיף לבחור: איך אתה יכול לישון כל כך הרבה, הרי בטח חלמת את כל החלומות שאפשר?! הבחור: נכון. אבל המשגיח תמיד אומר, שאם לא חוזרים, לא זוכרים!!!
- ד. אין אדם שאין לו ערך. במקרה הכי גרוע, תוכל לשמש כדוגמא שלילית...
- ה. הראיה המוחצת ש'גזר' עוזר לראיה: למה ראיתם פעם, שפן עם משקפיים?...
- ו. משפחה הלכה למסעדה יוקרתית. האמא אומרת למלצר: אנחנו אוכלים אוכל ללא גלוטן, ללא סוכר, ללא סוכרזיט, ללא נתרן, וללא שומן - מה אתה חושב שכדאי לנו להזמין? המלצר: מוגיט!
- ז. אמר מישהו, אין על החגים של היהודים:
- "פסח" - אין מה לאכול.
"שבועות" - עייפים בשביל לאכול.
"ראש השנה" - אין זמן לאכול.
"יום הכיפורים" - אסור לאכול.
"סוכות" - אין מקום לאכול.
"חנוכה" - משמין בשביל לאכול.
"פורים" - שיקורים מידי בשביל לאכול.
עד שמגיע "ט"ו בשבט" - הכל יבש.
ח. סדר קורבנות פסח:
הבעל - "קורבן פסח".
האשה - "קורבן תמיד".
הילדים - "קורבן חגיגה".
העוזרת שעלתה מרוסיה - "קורבן עולה".
הבעל לאחר פסח, שצריך לשלם את כל התשלומין - "קורבן שלמים".
הילד שהפך את הכוס בליל הסדר - "קורבן אשם".
הילדים הנשואים, שהתנחלו בחג אצל ההורים - "קורבן תודה".
ט. מסתובב בינינו 'סטלן', שממשיך להגיד: "משיב הרוח ומוריד הגשם", והעולם שותק...
י. לא יודע כמה זמן ישנתי. אבל נכנסתי לנוח באביב, וקמתי בחורף...

קדושת המצדים

| תוכחה מהצדיק |

נכחד לגמרי, ואתם כמו אבותיכם. "קמתם תחת אבותיכם", רשעים מרשעים, בני גמרוז הרשע. "תרבות אנשים חטאים", אתם רוצים לספות עוד על חרון אף ה', שעוד פעם ישארו במדבר עוד ארבעים שנה? "לספות עוד על חרון אף ה' אל ישראל", אתם חוזרים בחזרה אחורה, ארבעים שנה אחורה, "כי תשובן מאחרי ויסף עוד להניחו במדבר ושחתם לכל העם הזה"? הם – בני גד ובני ראובן ענו ואמרו – לא, משה, חס ושלום, "חלוצים נעבר לפני ה'", אנתנו נהיה החלוצים, אנתנו נלך בראשי הגדודים, נהיה ראשי הגדוד, רק בשביל הצאן, רק בשביל הטף, "גדרות צאן נבנה למקננו, וערים לטפנו", אנתנו נהיה חושים, נהיה חלוצים, העקר להיות חלוצים, חלוצים, חלוצים, תמיד להיות

ראשונים. איזה תוכחה כזאתי, אפילו בלעם לא אמר כזו תוכחה, אתם "קמתם תחת אבותיכם תרבות אנשים חטאים לספות עוד על חרון אף ה' אל ישראל: כי תשובן מאחרי ויסף עוד להניחו במדבר", רוצים להשאיר במדבר עוד ארבעים שנה, איזה פושעים אתם. הקשיה, למה בני גד ובני ראובן לא אמרו למשה מיד שהם יעברו חלוצים, חלוצים נעבר לפני ה', אלא הם רצו לשמוע את התוכחה, יש עגן לשמוע את התוכחה מהצדיק. פה לומדים, כל זה אמר החדושי הר"ם או האמרי אמת, יש עגן מיחד לשמוע

גמרא בכא בתרא, "תרבות אנשים חטאים" (במדבר לב, יד), דף קכ"ד, קכ"ו, "תרבות אנשים חטאים" שאל את זה החדושי הר"ם, או השפת אמת, הם היו צריכים להגיד לו, אנתנו רוצים לבוא לפני ה', הרי משה צעק עליהם בחנם, למדנו את זה בכפר חסידים, כשהיינו בכפר חסידים, משה בפרשת מטות צעק עליהם צעקות כאלה, שמענו את זה עד אוימאן, מה זה צעקות. ואנשים חטאים, אבותיכם, "כה עשו אבותיכם בשלחי אותם מקדש ברנע" (שם, שם ח), איזה צעקות, עד לב השמים. אתם רוצים לעשות כמו שעשו אבותיכם, "ואם לא תעשון כן הנה חטאתם לה' ודעו חטאתכם אשר תמצא אתכם" (שם, שם כג), "ויחר אף ה' " (שם, שם י). משה שאל אותם מה אתם עושים לי כאן, "ויגעם במדבר ארבעים שנה" (שם) משה נתן להם כזו תוכחה, ה' כעס עליהם, "ויגעם במדבר ארבעים שנה" עכשו עוד ארבעים שנה תהיו במדבר, "וישבע לאמר: אם יראו האנשים העלים ממצרים מכן עשרים שנה ומעלה את האדמה אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב כי לא מלאו אחרי: בלתי כלב בן יפנה הקנזי ויהושע בן נון כי מלאו אחרי ה'" (שם, י"ב) ומשה ממשיך ומוכיח את בני גד ובני ראובן: "ויחר אף ה' בישראל, ויגעם במדבר ארבעים שנה, עד תם כל הדור". כל הדור

התענד הימים

| חבל פיהם של התינוקות |

שעם ישראל מתגברים על אמות העולם זה רק בזכות הבל פה של תינוקות של בית רבן, "והאם רבצת על האפרוחים" (דברים כב, ו), קן צפור זה הקן של משיח "רבצת על האפרוחים או על הביצים... לא תקח האם על הבנים" (שם), כיון שה' אומר שלא רואים את הגאולה לפני הזמן, לפני שמגיע מלך משיח, שזה 28 שנה לפני סוף האלף הששי, והכל בזכות הבל פה של תינוקות של בית רבן, שהם כל הזמן לא מפסיקים ללמד תורה. (ארוזי הלבנון)

הכל יהיה בזכות הבל פה של תינוקות של בית רבן עד גיל 13, שאז הילד נקי לגמרי. וזה "כי יקרא קן צפור לפניך" (דברים כב, ו) קן צפור זה היכל של משיח, "אפרוחים או ביצים" (שם) אפרוחים זה התינוקות של בית רבן, עד גיל 13 נקראים אפרוחים, שזה ההבל פה הכי טהור, הנביא אומר בפרק כ"ח "גמולי מחלב עתיקי משדדים" (ישעיהו כח, ט), כי בזכות התינוקות של בית רבן שורה שכניה על ישראל, כל מה

קדושת הבית

| היכלות הנשים |

עכשיו זה 3,300 שנה כל ליל שבת היא אומרת דברי תורה לכל הנשים שזכו להיות בשמים, כי יש היכל של מרים הנביאה, ויש היכל של יוכבד, יש היכל של דבורה הנביאה, כל אשה צדיקה יש לה היכלות, יש שמה היכלות ששמה מתאספות כל הנשים הצדקניות, השם ממין אותם לפי הסוגים, לפי הצדיקות שלהם, כי יוכבד היא קבלה את משה, היא ילדה את משה, בתיה בת פרעה הצילה את משה, הוא היה בתוך היאור, והיה חשש שימח אותו איזה ערבי, איזה ישמעאלי, יחנק אותו, יגיד זה ילד יהודי כיון שידעה שהוא מהול, והיא הביאה אותו לבית פרעה, ולכן היא חזרה עם גוף לגן עדן. אשה יכולה להכנס עם הגוף לגן עדן, אם היא עושה מה שצריך היא תכנס עם הגוף לגן עדן. (ארזי הלבנון קמ"ד).

המלאך אומר לצלפונית אם שמשון, קראו לה צלפונית האמא של שמשון (בבא בתרא צא, ע"א), זה השם שלה, כתוב בדברי הימים פרק ד' (ג): היא היתה משבט יהודה, והצלפונית היא היתה הולכת מכסה לגמרי, לא ראו אצלה אפילו נקודה, שום נקודה והיא זכתה להביא את שמשון, והמלאך בא אליה בהתחלה, ומנוח אומר למה הוא לא בא אלי? את אשה ואני גבר, הוא צריך לבוא אלי, הוא אומר מחר תשלחי אותו אלי, מחר עוד פעם המלאך הגיע לאשה, בתורה לא כתוב שום שם, אבל הנמרא אומרת שקראו לה צלפונית שכלם באים לחסות בצלה, לשבת בצלה, לשמוע ממנה דברי תורה, חדושי תורה, כתוב בזהר "שלה לך" שמרים הנביאה היא בשמים וכל ליל שבת היא אומרת שעורי תורה לכל הנשים מכל הדורות, מדבורה הנביאה עד

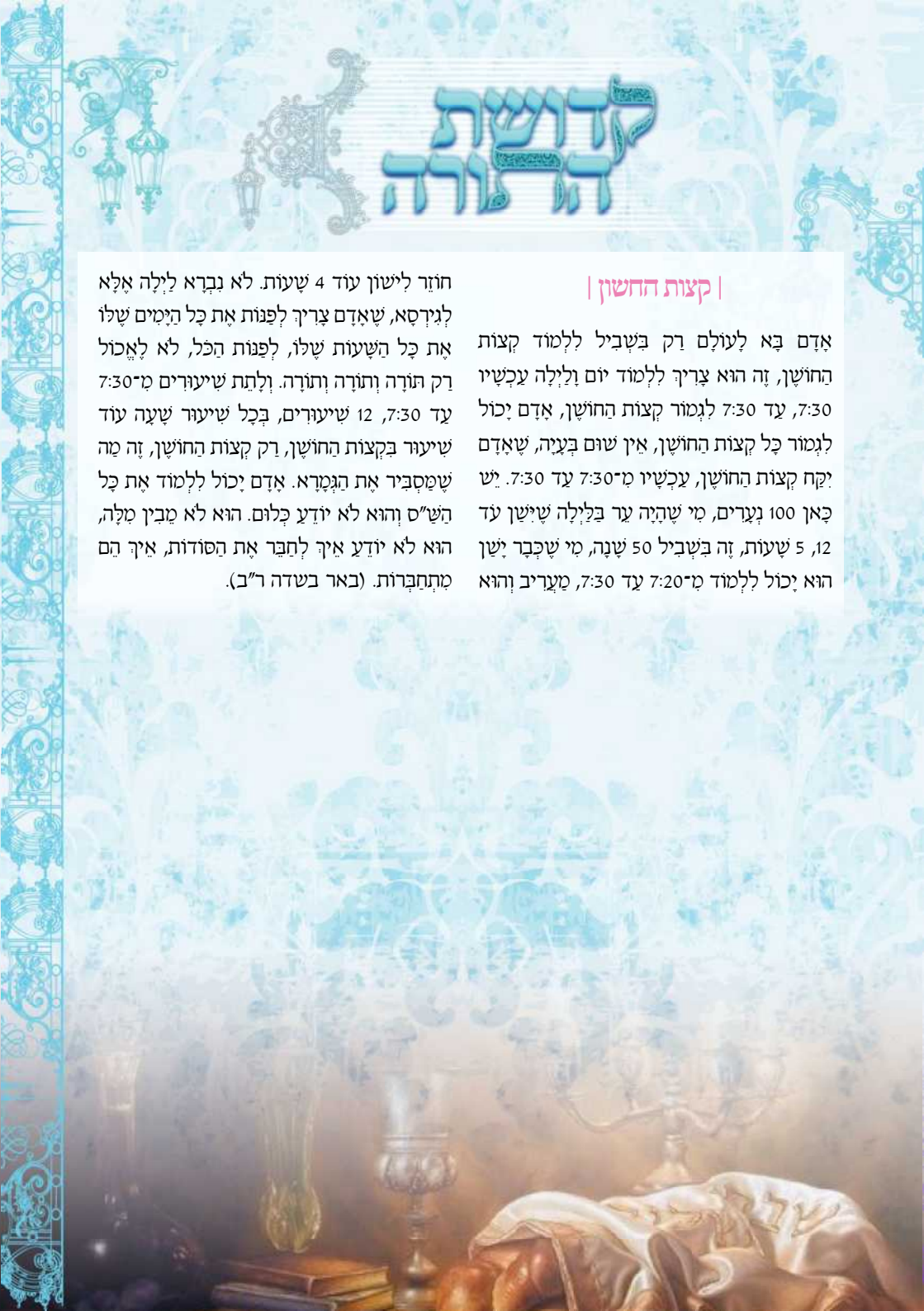

קדושת ההגדרה

קצות החושן |

חוזר לישון עוד 4 שעות. לא נברא לילה אלא לגירסא, שאדם צריך לפנות את כל הימים שלו את כל השעות שלו, לפנות הכל, לא לאכול רק תורה ותורה ותורה. ולתת שיעורים מ-7:30 עד 7:30, 12 שיעורים, בכל שיעור שעה עוד שיעור בקצות החושן, רק קצות החושן, זה מה שמסביר את הגמרא. אדם יכול ללמוד את כל הש"ס והוא לא יודע כלום. הוא לא מבין מלה, הוא לא יודע איך לחבר את הסודות, איך הם מתחברות. (באר בשדה ר"ב).

אדם בא לעולם רק בשביל ללמוד קצות החושן, זה הוא צריך ללמוד יום ולילה עכשיו 7:30 עד 7:30 לגמור קצות החושן, אדם יכול לגמור כל קצות החושן, אין שום בעיה, שאדם יקח קצות החושן, עכשיו מ-7:30 עד 7:30. יש כאן 100 גערים, מי שהיה ער בלילה שישן עד 12, 5 שעות, זה בשביל 50 שנה, מי שכבר ישן הוא יכול ללמוד מ-7:20 עד 7:30, מעריב והוא

קדושת המידות

| להחזיק מעמד עם רבינו |

הם קנו אופנועים והם כבר בגן עדן, הם הקדימו אותנו, רבי יהודה הנשיא אומר בשעה קלה הקדימנו לחיי העולם הבא, אלעזר בן דורדיא (עבודה זרה יז, ע"א). אדם מתחיל ללכת עם גופיה, אחרי זה הוא גם רוצה אופנוע, זה הולך ביחד, כי הדמים מתחילים כבר לבער, כבר לתסוס, אז צריכים לטוס על מאה עשרים, אבל האופנוע זה הכלי של מלאך המות, אופנוע זה המלאך המות בכבודו ובעצמו, מי שהמציא את האופנוע לא יצא מהגהנם לעולם, זה מלאך המות בעצמו. (באר בשדה).

הרבה פותב כאן (חיי מוהר"ן) רכ"ח סעיף מ"ד: שברוני כחרס הנשבר, כי כל מה שהרבה רוצה מאתנו שיהיה לנו שכל כזה שלא היה מימות עולם, כזה שכל שלא היה מבריאת העולם. הרבה אומר אם תלכו אחרי, תחזיקו מעמד, כמו ששמענו עכשיו עשרים חבר'ה הורידו את החליפות, הולכים עם גופיות ברחובות, בלי פאות, רואים שהשמים לא נפלו האדמה לא נפתחה, אבל בסוף האדמה נפתחה, יום אחד האדמה נפתחה. כבר שלש חבר'ה משוברים בגים,

"לקט תפילות"

מכון הוצאה לאור ספרי תפילות של הרב הצדיק רבי אליעזר ברלנד שליט"א
רשימת הספרים שיצאו לאור

זרע של קימא	ילדים צדיקים	להיות חתן	להיות פלה	שלום בית
לידה קלה	לגור בירושלים	לזכות לדידה	פרנסה בשפע	לצאת מהחובות
רפואה שלמה לפי נושאים קללי	רפואה שלמה לפי נושאים קללי	להתקרב לצדיק	לקום חצות עם תיקון חצות	לפזר תורה קללי
לפזר תורה לפי ספרים	לפזר תורה למור בעיון, נחשק ובהתמדה תפילות לבחורים, תפילות לילדים	לפזר תורה עם שמירת עינים	שמחה	שירה ורקודים
תפילה	תפילה	זוהרדות	תפילות שבת קדש	שבת קדש
להציל מעשם	אהבת חברים	אמונה ובטחון	אמונת חכמים	בנות ישראל
ענוה ושפלות חלק א	ענוה ושפלות חלק ב	קבלת ביזנות באהבה	אכילה דקדשה	
להציל מעשון וסגעי הטכנולוגיה	לא לפחד ולקחת החלטות טובים	אומן ודאש השנה		

לתרומות והפצה 053-3188237 או 02-6288137

נא להתפלל לרפואתו השלמה של מורינו הרב שליט"א

שמורינו הרב שליט"א יחזור לאיתנו ללא שום מחוש ומכאוב כלל ויחזור להנהיג אותנו כימי עולם וכשנים קדמוניות

יש דין ויש דיין

ערב שביעי של פסח בוצע מבצע השתלות בבית חולים בלינסון על ידי משפחת די, שאיבדה את שתי בנותיהם ואם המשפחה בפגיעה הטרור הרצחני השבוע בבקעת הירדן העניק חיים לחמישה מטופלים.

במהלך הלילה הושתלו בבית החולים בלינסון מקבוצת כללית לב באישה בת 51, כבד בגבר בן 25, שתי כליות בגברים בני 58 ו-39.

מתחילת שנת 2023, חוסלו 100 מחבלים ב-101 ימים! (ממוצע של מחבל ביום)

מוצאי שביעי של פסח במכה על הקבר של מוחמד ירד מבול על מליונים האנשים שבאו לחגוג את הרמדאן דקה אחרי שהגשם הפסיק יצאו מתחת האדמה מיליוני ג'וקים כך שהתפילה הופסקה וכולם ברחו. זה קצת מזכיר את מכת ארבה או צפרדע

נפלאות הבריאה דגים דמויי טרמינטור אלו הם למעשה דגי ים עמוקים נפוצים באוקיינוס. הם יכולים להדליק ולכבות את ה"אורות" שלהם בעצמם, האורות עוזרים להם לצוד ולמצוא מזון...

המלחמה באוקראינה

הדלפת המודיעין מהפנטגון | מסמכים חדשים חושפים כי עשרות לוחמים מיחידות הכוחות המיוחדים של מדינות נאט"ו פועלים באופן אקטיבי בתוך אוקראינה.

בריטניה שולחת הכי הרבה כוחות (50), ואז לטביה (17), צרפת (15), ארה"ב (14) והולנד (1). מדובר אומנם במספרים נמוכים, אך אפקטיביים לפעילות של כוחות מיוחדים, וגם באישור לטענות של מוסקווה - שהיא לא נלחמת רק נגד אוקראינה, אלא נגד המערב כולו

הקהילה היהודית באוקראינה סוערת בעקבות החלטת הרשויות לקרוא לאחד הרחובות בעיר על שמו של בכיר נאצי ימ"ש.

הדלפת המודיעין מהפנטגון | נשיא מצרים עבד אל-פתאח א-סיסי הורה להעביר בסתר לרוסיה 40 אלף רקטות, וכן פצצות ארטילריה ואבק שרפה, כך על פי דיווח בווישינגטון פוסט. גורם אמריקני אמר שלא ידוע עד כה שהתוכנית יצאה לפועל.

ארה"ב: 18,000 פרות נהרגו בפיצוץ ברפת זוועה בטקסס: התקשורת האמריקנית מדווחת על הרג המוני של פרות שנשרפו בעקבות פיצוץ ברפת. אדם אחד נפצע קשה, הנזק מוערך בעשרות מיליוני דולרים: זוהי השריפה הקשה ביותר שבה נהרגו פרות מאז תחילת תיעוד האירועים הללו לפני עשור

ברוך דיין האמת

בצער רב התקבלה הידיעה על פטירתה של האשה החשובה

מרת שרה ע"ה

אשת הרב החסיד ר' נתן הלר שליט"א

בס"ד בר"ה

יפוצו מעינתך הוצעה

דיסקים חדשים של הרב אליעזר ברלנד שליט"א

בהוצאת מערכת "שכיני אור"
דיסק ראשון של שנת תשפ"ב טבת עד אדר - א
ודיסק "אור הצדיק" דיסק עם ניגונים

www.ShviveiOr.org

3283181@Gmail.com

אפשר להשיג

לתרומות

בחנות "עין יעקב" או אצל
ר' אהרן שושן בדוכן שמול אולם התפילות

אורי נתן שטרסלר
058 - 4230063
נפתלי בזאנסון
058 - 3289318